Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Lwów, dnia 30 kwietnia 1938 r.

Lwowski Dziennik Wojewódzki

Nr. 8.

T R E Ś Ć:

Dział urzędowy.

Dział nieurzędowy.

DZIAŁ URZĘDOWY.

51.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 21 marca 1938 r.

w sprawie przepisów miejscowych o opłatach za czynności wykonywane przez Zarządy Miejskie w Dobromilu i Chyrowie w pow. dobromilskim przy wydawaniu pozwoleń na roboty budowlane i na użytkowanie budynków.

Na podstawie art. 410 pkt. 12 i art. 415 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405) na wniosek Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego z dnia 20 listopada 1935 r. Nr. KB 48/3, oparty na uchwale Rady Powiatowej w Dobromilu z dnia 12 października 1934 r., zarządzam, co następuje:

§ 1.

Zarządy Miejskie w Dobromilu i w Chyrowie w pow. dobromilskim pobierają za czynności wykonywane przy wydawaniu pozwoleń na roboty budowlane i na użytkowanie budynków opłaty przewidziane w niniejszym zarządzeniu:

a) za sprawdzenie na gruncie warunków projektowanej budowy albo zgłoszonych robót, o ile takie sprawdzenie jest potrzebne,

b) za rozpatrzenie projektu (planu) budowy i udzielenie pozwolenia na budowę w myśl art. 333 prawa budowlanego,

c) za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę i udzielenie takiego pozwolenia w wypadkach, przewidzianych w art. 334 prawa budowlanego,

d) za rozpatrzenie zgłoszenia robót, nie wymagających pozwolenia (art. 335 prawa budowlanego),

e) za oględziny budowy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na użytkowanie,

f) za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na użytkowanie i udzielenie takiego pozwolenia,

g) za sprawdzenie na gruncie istniejącego stanu rzeczy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na rozebranie budynku lub jego części.

§ 2.

Za sprawdzenie na gruncie warunków projektowanej budowy, albo zgłoszonych robót (§ 1, p. a) pobiera się 3 zł.

§ 3.

Za rozpatrzenie projektu (planu) budowy i udzielenie pozwolenia na budowę w myśl art. 333 prawa budowlanego (§ 1 p. b.) pobiera się:

a) w wypadkach, gdy potrzebne są obliczenia statyczne — po 2 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu, którego dotyczą obliczenia i tyleż od każdej strony obliczeń i po 0.50 zł. od każdego z pozostałych formatów,

b) w wypadkach, gdy nie zachodzi potrzeba obliczeń statycznych — po 1 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu.

Za rozpatrzenie projektu (planu) zamiennego budowy i udzielenie pozwolenia na budowę według tego projektu pobiera się:

a) w wypadkach, gdy projekt zamienny nie zawiera zmian w kubaturze zatwierdzonego uprzednio projektu — po 1 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu,

b) w wypadkach, gdy projekt zamienny zawiera zmiany w kubaturze zatwierdzonego projektu — po 1 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu.

§ 4.

Za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę i udzielenie takiego pozwolenia w myśl art. 334 prawa budowlanego (§ 1 p. c) pobiera się 1 zł.

§ 5.

Za rozpatrzenie zgłoszenia o robotach, nie wymagających pozwolenia (§ 1 p. d) pobiera się 1 zł.

§ 6.

Za oględziny budowy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na użytkowanie (1 p. e) pobiera się 4 zł.

§ 7.

Za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na użytkowanie budynku lub urządzenia i za udzielenie takiego pozwolenia (§ 1 p. f) pobiera się 3.50 zł.

§ 8.

Za sprawdzenie na gruncie istniejącego stanu rzeczy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na rozebranie budynku lub jego części pobiera się od każdego budynku lub jego części:

a) parterowego mieszkalnego 3 zł.
b) piętrowego mieszkalnego 5 zł.
c) parterowego gospodarskiego i w ogóle niemieszkalnego 2 zł.
d) piętrowego gospodarskiego i w ogóle niemieszkalnego 4 zł.

§ 9.

Opłaty, wymienione wyżej w §§ 2—8 powinny być wnoszone do kasy zarządu miejskiego:

a) opłaty, przewidziane w §§ 3, 4, 5 i 7 przed wniesieniem odnośnego podania bądź zgłoszeniem prośby,

b) opłaty, przewidziane w §§ 2, 6 i 8 na żądanie zarządu miejskiego.

Dowód uiszczonej opłaty w wypadkach, przewidzianych wyżej w punkcie a) powinien być załączony do podania, w wypadkach zaś przewidzianych w punkcie b) powinien być przedstawiony w terminie, wyznaczonym przez zarząd miejski.

§ 10.

W razie nieuiszczenia przez interesowanego ustanowionej opłaty lub niecałkowitego uiszczenia tejże, zarząd miejski wezwie interesowanego do uiszczenia, bądź uzupełnienia opłaty, wstrzymując się do czasu takiego uiszczenia albo uzupełnienia

z wykonaniem czynności, za które wymaga się opłaty.

Postanowienia poprzedniego ustępu niniejszego paragrafu o wstrzymaniu się z wykonaniem czynności, za które wymagana jest opłata, nie dotyczą czynności związanych z rozpatrzeniem zgłoszenia o robotach nie wymagających pozwolenia.

Nieuiszczone w terminach, określonych wyżej w § 9, opłaty za czynności, związane z rozpatrzeniem zgłoszenia o robotach, nie wymagających pozwolenia, będą ściągane według przepisów dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

§ 11.

Od opłat przewidzianych w niniejszych przepisach wolne są wszelkie instytucje samorządu terytorialnego.

Ponadto zarząd miejski może zwolnić od przewidzianych w niniejszych przepisach opłat, bądź zmniejszyć te opłaty w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, szczególniej, gdy podlegające opłacie czynności mają być dokonane w interesie instytucji społecznych.

§ 12.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia w Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra:
Wł. Korsak mp.
Podsekretarz Stanu.

52.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 21 marca 1938 r.

w sprawie przepisów miejscowych o opłatach za czynności wykonywane przez Wydziały Powiatowe w Brzozowie i Sanoku przy wydawaniu pozwoleń na roboty budowlane i na użytkowanie budynków.

Na podstawie art. 410 pkt. 12 i art. 415 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) na wniosek Urzędu Wojewódzkiego z dnia 6 września 1937 r. Nr. KB. 48/2 i z dnia 3 lutego 1937 Nr. KB 48/22, oparty na uchwale Rady Powiatowej w Brzozowie z dnia 8 listopada 1934 r. i w Sanoku z dnia 18 grudnia 1936 r. zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wydziały Powiatowe w Brzozowie i Sanoku pobierają za czynności wykonywane przy wydawaniu pozwoleń na roboty budowlane i na użytkowanie budynków opłaty przewidziane w niniejszym zarządzeniu:

a) za sprawdzenie na gruncie warunków projektowanej budowy albo zgłoszonych robót, o ile takie sprawdzenie jest potrzebne,

b) za rozpatrzenie projektu (planu) budowy i udzielenie pozwolenia na budowę w myśl art. 333 prawa budowlanego,

c) za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę i udzielenie takiego pozwolenia w wypadkach, przewidzianych w art. 334 prawa budowlanego,

d) za rozpatrzenie zgłoszenia robót, nie wymagających pozwolenia (art. 335 prawa budowlanego),

e) za oględziny budowy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na użytkowanie,

f) za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na użytkowanie i udzielenie takiego pozwolenia,

g) za sprawdzenie na gruncie istniejącego stanu rzeczy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na rozebranie budynku lub jego części.

§ 2.

Za sprawdzenie na gruncie warunków projektowanej budowy, albo zgłoszonych robót (§ 1, p. a) pobiera się 10 zł.

§ 3.

Za rozpatrzenie projektu (planu) budowy i udzielenie pozwolenia na budowę w myśl art. 333 prawa budowlanego (§ 1 p. b.) pobiera się:

a) w wypadkach, gdy potrzebne są obliczenia statyczne po 10 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu, którego dotyczą obliczenia i tyleż od każdej strony obliczeń i po 5 zł. od każdego z pozostałych formatów,

b) w wypadkach, gdy nie zachodzi potrzeba obliczeń statycznych — po 5 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu.

Za rozpatrzenie projektu (planu) zamiennego budowy i udzielenie pozwolenia na budowę według tego projektu pobiera się:

a) w wypadkach, gdy projekt zamienny nie zawiera zmian w kubaturze zatwierdzonego uprzednio projektu po 3 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu,

b) w wypadkach, gdy projekt zamienny zawiera zmiany w kubaturze zatwierdzonego projektu — po 5 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu.

§ 4.

Za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę i udzielenie takiego pozwolenia w myśl art. 334 prawa budowlanego (§ 1 p. c) pobiera się 5 zł.

§ 5.

Za rozpatrzenie zgłoszenia o robotach, nie wymagających pozwolenia (§ 1 p. d) pobiera się 3 zł.

§ 6.

Za oględziny budowy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na użytkowanie (§ 1 p. e.) pobiera się 10 zł.

§ 7.

Za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na użytkowanie budynku lub urządzenia i za udzielenie takiego pozwolenia (§ 1 p. f) pobiera się 3 zł.

§ 8.

Za sprawdzenie na gruncie istniejącego stanu rzeczy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na rozebranie budynku lub jego części:

a) parterowego mieszkalnego 5 zł.

b) piętrowego mieszkalnego 5 zł.

c) parterowego gospodarskiego i w ogóle niemieszkalnego 3 zł.

d) piętrowego gospodarskiego i w ogóle niemieszkalnego 3 zł.

§ 9.

Opłaty, wymienione wyżej w §§ 2—8 powinny być wnoszone do kasy wydziału powiatowego:

a) opłaty, przewidziane w §§ 3, 4, 5 i 7 przed wniesieniem odnośnego podania bądź zgłoszeniem prośby,

b) opłaty, przewidziane w §§ 2, 6 i 8 na żądanie wydziału powiatowego.

Dowód uiszczonej opłaty w wypadkach, przewidzianych wyżej w punkcie a) powinien być załączony do podania, w wypadkach zaś przewidzianych w punkcie b) powinien być przedstawiony w terminie, wyznaczonym przez wydział powiatowy.

§ 10.

W razie nieuiszczenia przez interesowanego ustanowionej opłaty lub niecałkowitego uiszczenia tejże, wydział powiatowy wezwie interesowanego do uiszczenia, bądź uzupełnienia opłaty, wstrzymując się do czasu takiego uiszczenia albo uzupełnienia z wykonaniem czynności, za które wymaga się opłaty.

Postanowienia poprzedniego ustępu niniejszego paragrafu o wstrzymaniu się z wykonaniem czynności, za które wymagana jest opłata, nie dotyczą czynności związanych z rozpatrzeniem zgłoszenia o robotach nie wymagających pozwolenia.

Nieuiszczone w terminach, określonych wyżej w § 9, opłaty za czynności, związane z rozpatrzeniem zgłoszenia o robotach, nie wymagających pozwolenia, będą ściągane według przepisów dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

§ 11.

Od opłat przewidzianych w niniejszych przepisach wolne są instytucje samorządu terytorialnego.

Ponadto wydział powiatowy może zwolnić od przewidzianych w niniejszych przepisach opłat, bądź zmniejszyć te opłaty w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, szczególniej, gdy podlegające opłacie czynności mają być dokonane w interesie instytucji społecznych.

§ 12.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia w Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra:
Wł. Korsak mp.
Podsekretarz Stanu.

53.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 21 marca 1938 r.

w sprawie przepisów miejscowych o opłatach za czynności wykonywane przez zarządy gminne w pow. brzozowskim, dobromilskim, sanockim i samborskim przy wydawaniu pozwoleń na roboty budowlane.

Na podstawie art. 410 pkt. 12 i art. 415 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405) na wniosek Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego z dnia 20 listopada 1935 r. Nr. KB. 48/3 z dnia 9 czerwca 1936 r. Nr. KB. 48/21, 3 lutego 1937 r. Nr. KB. 48/22 i z dnia 6 września 1937 r. Nr. KB. 48/2 oparty na uchwale Rady Powiatowej w Dobromilu z dnia 12 października 1934 r., Rady Powiatowej w Brzozowie z dnia 8 listopada 1934 r. Rady Powiatowej w Samborze z dnia 25 lutego 1935 r. i Rady Powiatowej w Sanoku z dnia 18 grudnia 1936 r. zarządzam, co następuje:

§ 1.

Zarządy gminne w powiatach brzozowskim, dobromilskim, samborskim i sanockim pobierają za czynności wykonywane przy wydawaniu pozwoleń na roboty budowlane opłaty, przewidziane w niniejszym zarządzeniu:

a) za sprawdzenie na gruncie warunków projektowanej budowy albo zgłoszonych robót, o ile takie sprawdzenie jest potrzebne,

b) za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę i udzielenie takiego pozwolenia w wypadkach, przewidzianych w art. 334 prawa budowlanego,

c) za rozpatrzenie zgłoszenia robót, nie wymagających pozwolenia (art. 335 prawa budowlanego),

§ 2.

Za sprawdzenie na gruncie warunków projektowanej budowy, albo zgłoszonych robót (§ 1, p. a) pobiera się 5 zł.

§ 3.

Za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę i udzielenie takiego pozwolenia w myśl art. 334 prawa budowlanego (§ 1 p. b) pobiera się zł. 3.

§ 4.

Za rozpatrzenie zgłoszenia o robotach nie wymagających pozwolenia (§ 1 p. c) pobiera się zł. 2.

§ 5.

Opłaty wymienione wyżej w §§ 2—4 powinny być wnoszone do kasy odnośnego zarządu gminnego.

a) opłaty, przewidziane w §§ 3 i 4 przed wniesieniem odnośnego podania bądź zgłoszeniem prośby,

b) opłaty przewidzinane w § 2 na żądanie zarządu gminnego.

Dowód uiszczonej opłaty w wypadkach, przewidzianych wyżej w punkcie a) powinien być załączony do podania, w wypadku zaś przewidzianych w punkcie b) powinien być przedstawiony w terminie wyznaczonym przez zarząd gminny.

§ 6.

W razie nieuiszczenia przez interesowanego ustanowionej opłaty lub niecałkowitego uiszczenia

tejże zarząd gminny wezwie interesowanego do uiszczenia, bądź uzupełnienia opłaty, wstrzymując się do czasu takiego uiszczenia albo uzupełnienia z wykonaniem czynności, za które wymaga się opłaty.

Postanowienia poprzedniego ustępu niniejszego paragrafu o wstrzymaniu się z wykonaniem czynności, za które wymagana jest opłata, nie dotyczą czynności związanych z rozpatrzeniem zgłoszenia o robotach nie wymagających pozwolenia.

Nieuiszczone w terminach, określonych wyżej w § 5 opłaty za czynności, związane z rozpatrzeniem zgłoszenia o robotach, nie wymagających pozwolenia, będą ściągane według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

§ 7.

W granicach norm ustanowionych w niniejszych przepisach zarządy gminne na podstawie uchwały właściwej rady powiatowej mogą pobierać opłaty niższe od określonych w zarządzeniu.

Od opłat przewidzianych w niniejszych przepisach, wolne są wszelkie instytucje samorządu terytorialnego.

Ponadto zarząd gminny może zwolnić od przewidzianych w niniejszych przepisach opłat, bądź zmniejszyć te opłaty w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, szczególniej, gdy podlegające opłacie czynności mają być dokonane w interesie instytucji społecznych.

§ 8.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia w Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra:
Wł. Korsak mp.
Podsekretarz Stanu.

54.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 21 marca 1938 r.

w sprawie przepisów miejscowych o opłatach za czynności wykonywane przez Zarządy Miejskie w Brzozowie, Sanoku i Turce n/Stryjem, w województwie lwowskim przy wydawaniu pozwoleń na roboty budowlane i na użytkowanie budynków.

Na podstawie art. 410 pkt. 12 i art. 415 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) na wniosek Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie z dnia 6 września 1937 r. Nr. KB. 48/2, 3 lutego 1937 Nr. KB. 48/22 i 20 listopada 1935 r. Nr. KB. 48/25, oparty na uchwałach Rady Powiatowej w Brzozowie z dnia 8 listopada 1934 r., w Sanoku z dnia 18 grudnia 1936 r. i w Turce n/Stryjem z dnia 2 maja 1935 r., zarządzam, co następuje:

§ 1.

Zarządy Miejskie w Brzozowie, Sanoku i Turce n/Stryjem pobierają za czynności, wykonywane przy wydawaniu pozwoleń na roboty budowlane i na użytkowanie budynków opłaty w wysokości, przewidzianej w niniejszym zarządzeniu:

a) za sprawdzenie na gruncie warunków projektowanej budowy albo zgłoszonych robót, o ile takie sprawdzenie jest potrzebne,

b) za rozpatrzenie projektu (planu) budowy i udzielenie pozwolenia na budowę w myśl art. 333 prawa budowlanego,

c) za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę i udzielenie takiego pozwolenia w wypadkach, przewidzianych w art. 334 prawa budowlanego,

d) za rozpatrzenie zgłoszenia robót, nie wymagających pozwolenia (art. 335 prawa budowlanego),

e) za oględziny budowy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na użytkowanie,

f) za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na użytkowanie i udzielenie takiego pozwolenia,

g) za sprawdzenie na gruncie istniejącego stanu rzeczy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na rozebranie budynku lub jego części.

§ 2.

Za sprawdzenie na gruncie warunków projektowanej budowy, albo zgłoszonych robót (§ 1, p. a) pobiera się 10 zł.

§ 3.

Za rozpatrzenie projektu (planu) budowy i udzielenie pozwolenia na budowę w myśl art. 333 prawa budowlanego (§ 1 p. b.) pobiera się:

a) w wypadkach, gdy potrzebne są obliczenia statyczne po 15 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu, którego dotyczą obliczenia i tyleż od każdej strony obliczeń i po 10 zł. od każdego z pozostałych formatów,

b) w wypadkach, gdy nie zachodzi potrzeba obliczeń statycznych — po 10 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu.

Za rozpatrzenie projektu (planu) zamiennego budowy i udzielenie pozwolenia na budowę według tego projektu pobiera się:

a) w wypadkach, gdy projekt zamienny nie zawiera zmian w kubaturze zatwierdzonego uprzednio projektu — po 5 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu,

b) w wypadkach, gdy projekt zamienny zawiera zmiany w kubaturze zatwierdzonego projektu — po 10 zł. od każdego formatu (sekcji) projektu.

§ 4.

Za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę i udzielenie takiego pozwolenia w myśl art. 334 prawa budowlanego (§ 1 p. c) pobiera się 10 zł.

§ 5.

Za rozpatrzenie zgłoszenia o robotach, nie wymagających pozwolenia (§ 1 p. d), pobiera się 5 zł.

§ 6.

Za oględziny budowy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na użytkowanie (§ 1 p. e.) pobiera się 15 zł.

§ 7.

Za rozpatrzenie prośby o pozwolenie na użytkowanie budynku lub urządzenia i za udzielenie takiego pozwolenia (§ 1 p. f) pobiera się 10 zł.

§ 8.

Za sprawdzenie na gruncie istniejącego stanu rzeczy wskutek zgłoszonej prośby o pozwolenie na rozebranie budynku lub jego części pobiera się od każdego budynku lub jego części:

a) parterowego mieszkalnego 10 zł.

b) piętrowego mieszkalnego 15 zł.

c) parterowego gospodarskiego i w ogóle niemieszkalnego 5 zł.

d) piętrowego gospodarskiego i w ogóle niemieszkalnego 10 zł.

§ 9.

Opłaty, wymienione wyżej w §§ 2—8 powinny być wnoszone do kasy zarządu miejskiego:

a) opłaty, przewidziane w §§ 3, 4, 5 i 7 przed wniesieniem odnośnego podania bądź zgłoszeniem prośby,

b) opłaty, przewidziane w §§ 2, 6 i 8 na żądanie zarządu miejskiego.

Dowód uiszczonej opłaty w wypadkach, przewidzianych wyżej w punkcie a) powinien być załączony do podania, w wypadkach zaś przewidzianych w punkcie b) powinien być przedstawiony w terminie, wyznaczonym przez zarząd miejski.

§ 10.

W razie nieuiszczenia przez interesowanego ustanowionej opłaty lub niecałkowitego uiszczenia tejże, zarząd miejski wezwie interesowanego do uiszczenia, bądź uzupełnienia opłaty, wstrzymując się do czasu takiego uiszczenia albo uzupełnienia z wykonaniem czynności, za które wymaga się opłaty.

Postanowienia poprzedniego ustępu niniejszego paragrafu dotyczące wstrzymania się z wykonaniem czynności, za które wymagana jest opłata, nie dotyczą czynności związanych z rozpatrzeniem zgłoszenia o robotach nie wymagających pozwolenia.

Nieuiszczone w terminach, określonych wyżej w § 9, opłaty za czynności, związane z rozpatrzeniem zgłoszenia o robotach, nie wymagających pozwolenia, będą ściągane według przepisów dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

§ 11.

Od opłat przewidzianych w niniejszych przepisach wolne są wszelkie instytucje samorzadu terytorialnego.

Ponadto zarząd miejski może zwolnić od przewidzianych w niniejszych przepisach opłat, bądź zmniejszyć te opłaty w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, szczególniej, gdy podlegające opłacie czynności mają być dokonane w interesie instytucji społecznych.

§ 12.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia w Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Za Ministra:
Wł. Korsak mp.
Podsekretarz Stanu.

55.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Lwowskiego z dnia 17 listopada 1937 r. o lokalnej regulacji rzeki Tyśmienicy w Borysławiu.

Na podstawie art. 13 ustawy o popieraniu publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 26 X 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 671) w brzmieniu noweli z dnia 23 VI 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 524) oraz na podstawie art. 1 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. w sprawie przekazania czynności b. Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie, w zakresie melioracyj publicznych rolnych organom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 669) i po wysłuchaniu opinii Wydziału Wojewódzkiego, postanawiam co następuje:

§ 1.

Lokalna regulacja Tyśmienicy w Borysławiu od km 40 + 662 do km 42 + 810 ma być wykonana jako przedsiębiorstwo Spółki Wodnej z siedzibą w Borysławiu.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacji ma służyć projekt sporządzony przez Urząd Wojewódzki Lwowski, zatwierdzony wraz z kosztorysem na sumę 330.000 zł., przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych reskryptem z dnia 1 VIII 1936 r. Nr. M. VIII—341/1/36. Suma ta może ulec obniżce w zależności od czynników wpływających na koszt wykonania projektu.

Ewentualne konieczne zmiany projektu, o ile one nie dotyczą podstaw hydrologicznych, może w ramach powyższej sumy kosztorysowej przeprowadzić Wojewoda, po wysłuchaniu opinii Wydziału Wojewódzkiego.

§ 3.

Koszty regulacji wraz z dodatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z funduszu budowy, który ma być utworzony:

a) z zasiłku Państwowego Funduszu Melioracyjnego w wysokości 10% sumy kosztorysowej, t. j. 33.000 zł.;

b) z zasiłku Zarządu Miejskiego w Borysławiu w wysokości 70% sumy kosztorysowej, t. j. w kwocie 231.000 zł.;

c) z datku konkurencyjnego Spółki Wodnej w wysokości 20% sumy kosztorysowej, t. j. w kwocie 66.000 zł.

§ 4.

Funduszem budowy, utworzonym w sposób podany, rozporządzać będzie Wojewoda lwowski.

Wykonanie robót poruczone zostanie organom państwowym.

§ 5.

Czas trwania robót będzie uzależniony od wysokości wpływów odprowadzanych corocznie do funduszu budowy na poczet zasiłków oznaczonych w § 3 niniejszego rozporządzenia.

Celem umożliwienia ułożenia preliminarza Spółki Wodnej,, urząd zarządzający funduszem budowy, corocznie w odpowiednim terminie poda do wiadomości Zarządu Spółki Wodnej wysokość kredytów preliminowanych na dany okres budżetowy, na poczet zasiłków wykazanych w § 3 pkt. a i b oraz oznaczy wysokość odpowiadającej tym kredytom kwoty, wstawić się mającej do preliminarza Spółki, na poczet 20% datku konkurencyjnego, określonego w § 3 pkt. c.

§ 6.

Po ukończeniu budowy, utrzymanie wykonanych robót z ramienia Wojewody lwowskiego obejmie organ techniczny Urzędu Wojewódzkiego, który będzie przeprowadzał konserwacje wykonanych robót.

Koszty utrzymania powyższych robót pokrywane będą:

a) z odszkodowań i grzywien nakładanych na przekroczenie ustawy wodnej (art. 250 ustawy wodnej z dnia 19 IX 1922 roku),

b) z corocznych datków Zarządu Miejskiego w Borysławiu i Spółki Wodnej,

c) z innych dochodów.

§ 7.

Kontrolę techniczną i finansową tych robót wykonywać będzie Wojewoda lwowski za pośrednictwem podległych sobie organów.

Urząd ten przeprowadzać będzie na podstawie rocznych sprawozdań budowlanych (operatów wykonawczych), kolaudacje wykonanych robót przy udziale delegata Spółki Wodnej.

Wynik każdorazowej kolaudacji ujęty w formę protokołu, przedstawiony ma być do wiadomości Radzie Wojewódzkiej, względnie Wydziałowi Wojewódzkiemu i Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 8.

Wszelkie uszkodzenia urządzeń tego przedsiębiorstwa podlegają karze w myśl postanowień obowiązującej ustawy wodnej.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda
(—) Alfred Biłyk

Zatwierdza się:
MINISTER ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH:
(—) J. Poniatowski

za MINISTRA SKARBU:
(—) T. Grodyński
Podsekretarz Stanu

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH:
(—) Sławoj Składkowski.

56.

OBWIESZCZENIE

Wojewody Lwowskiego z dnia 21 kwietnia 1938 r. w sprawie kontroli bezpieczeństwa na drogach publicznych.

A.

Celem należytego zorientowania się w nakazach i zakazach dotyczących bezpieczeństwa na drogach publicznych podaje się poniżej zestawienie odnośnych przepisów:

I. Z ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. Rz. P. Nr. 89, poz. 656)

ART. 4. Drogi publiczne przeznaczone są dla ruchu pieszego, jeżdżenia i pędzenia zwierząt.

Ruchu na drogach publicznych nie wolno tamować lub utrudniać z wyjątkiem wypadków prawem przewidzianych.

Każda przeszkoda lub utrudnienie w ruchu z rozmysłu, z braku ostrożności, lub niedbalstwa stanowi przekroczenie niniejszej ustawy. Do przeszkód w ruchu zalicza się nie tylko bezpośrednie tamowanie ruchu na drodze publicznej, ale też wykonywanie czynności obok drogi, lub umieszczanie obok drogi przedmiotów, które w jakikolwiek sposób utrudniać mogą ruch na drogach.

ART. 6. Każdy pojazd podczas jazdy, jeśli jakieś szczególne okoliczności nie zmuszają do wyjątku, winien trzymać się prawej strony.

II. Z Rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. Rz. P. Nr. 61 poz. 611).

§ 4. Zabrania się niszczyć i uszkadzać drogi publiczne oraz wszelkie przynależności i urządzenia drogowe.

§ 5. Zabrania się włóczenia po drogach publicznych wszystkich przedmiotów mogących psuć drogę.

Przedmioty takie winny być wiezione na kołach lub saniach.

§ 6. Szerokość obręczy kół pojazdów winna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 150 kilogramów na centymetr bieżący szerokości obręczy.

Powierzchnia żelaznych obręczy stykająca się z jezdnią, winna być zupełnie gładka, przy czym wyjątki są dopuszczalne tylko dla maszyn rolniczych, ciągnionych po drogach. Jednakże koła takich maszyn nie powinny posiadać nierówności, niszczących nawierzchnię drogi.

§ 7. Zabrania się zanieczyszczać drogi przez wyrzucanie lub rozsypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, pozostawianie padłych zwierząt, wylewanie nieczystości, sprowadzanie na drogę odpływów z urządzeń gospodarskich i fabrycznych, wreszcie przez rzucanie na drogę wszelkich przedmiotów i materiałów, mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów jako to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła i t. p.

Zwierzęta padłe na drodze publicznej, winien właściciel ich usunąć w ciągu 24 godzin, w przeciwnym razie będzie to uczynione na jego koszt przez organa zarządu gminnego.

§ 8. Zabrania się tratować rowy, skarpy (stoki) nasypów, pasy przydrożne, przejeżdżać przez nie, przepędzać i wypasać bydło, zwierzęta pociągowe, trzodę i ptactwo domowe, skopywać pobocza (burty) i skarpy, zasypywać rowy, kanały i przepusty drogowe, oraz zaorywać drogę.

§ 9. Zabrania się osobom nie uprawnionym korzystać z trawy, rosnącej w rowach przydrożnych oraz na skarpach, poboczach i pasach przydrożnych.

§ 10. Zabrania się bez pozwolenia właściwego zarządu drogowego składać na drodze wszelkiego rodzaju materiały, narzędzie, towary i t. p.

Zakaz powyższy nie dotyczy chwilowego a koniecznego złożenia przedmiotów przy naładunku lub przeładunku.

§ 11. Zabrania się rozkładać otwarte ogniska w odległości mniejszej niż 150 metrów od mostów drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, zaopatrzonych w odpowiednie tablice ostrzegawcze, — oraz palić tytoń na takich mostach.

Również zabrania się przechodzić i przejeżdżać z ogniem lub niezamkniętym paleniskiem maszyn po mostach z drewnianymi pokładami, wreszcie rozniecać ogień, zakładać popasy lub noclegi pod wszelkimi mostami.

§ 12. Zabrania się bez specjalnego pozwolenia przeciągać lub przewozić przez mosty ciężary, przekraczające dopuszczalne obciążenie mostu, wskazane na tablicy przy wjeździe.

W razie potrzeby wzmocnienia mostu, koszty z tym wzmocnieniem związane a określone przez właściwy zarząd drogowy ponosi przewożący.

§ 13. Ruch pieszy wzdłuż drogi powinien odbywać się tylko na specjalnych ścieżkach lub chodnikach, w braku zaś tych urządzeń — na poboczach (burtach) drogi.

W razie niemożności użycia poboczy ruch pieszy może odbywać się na jezdni, lecz jak najdalej od środka drogi.

Ruch pieszy grupami (pochody, procesje, pogrzeby i t. p.) winien o ile możności zajmować tylko prawą połowę jezdni (w kierunku ruchu).

§ 14. Ruch pojazdów zaprzęgowych i zwierząt pędzonych lub prowadzonych na drogach bitych i brukowanych winien odbywać się na twardej nawierzchni.

Nie na twardej nawierzchni ruch ten może odbywać się tylko tam, gdzie istnieją miękkie letnie tory.

§ 15. Szybkość ruchu na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystających i winna być taka, aby woźnice, cykliści i jeźdźcy w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mogli dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego, oraz ochrony dróg i mostów.

Na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg i mostach drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, dłuższych nad 20 metrów, zabrania się jechać z szybkością większą niż 6 km. na godzinę (szybkość konia w stępie).

Na skrzyżowaniach dróg w polach i miejscowościach otwartych prowadzący pojazd ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającymi się po swojej lewej stronie, a winien ustąpić pierwszeństwa zbliżającym się ze swej prawej strony.

§ 16. Wszelkie pojazdy zaprzęgowe, utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób, z wyjątkiem pojazdów osobowych nie więcej niż na 4 miejsca, winny być zaopatrzone w hamulce.

Do hamowania wozów zabrania się używać łańcuchów, haków lub innych przyrządów, któreby niszczyły drogę.

Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi.

§ 17. Obrys pojazdu, to jest szerokość jego łącznie ze wszystkimi występami lub szerokość ładunku pojazdu, będącego w ruchu na drodze publicznej nie może przekraczać 2.5 metra, o ile nie otrzymano zezwolenia właściwego zarządu drogowego.

Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4 metrów nad powierzchnią drogi.

§ 18. Każdy zaprzęg winien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko przy takowych, gdzie jeden woźnica może prowadzić dwa wozy, jeden za drugim, zaprzężone najwyżej w jednego konia każdy.

§ 19. Bezpośrednio jeden za drugim nie może jechać wyżej niż 6 wozów. Odległość pomiędzy grupami po 6 wozów winna wynosić najmniej 30 metrów.

§ 20. Konie w zaprzęgu na drogach publicznych winny być okiełzane.

Zaprząg winien być taki, aby woźnica w każdej chwili mógł panować nad pojazdem.

§ 21. Woźnicy podczas jazdy zabrania się spać na wozie i opuszczać go bez dozoru.

Zabrania się również urządzać postoje na drodze.

W razie przypadkowego wstrzymania jazdy należy wóz sprowadzić na prawą stronę jezdni (w kierunku ruchu) jak najdalej od środka drogi i przy odejściu woźnicy od wozu konie wyprządz.

§ 22. Wszystkie pojazdy, znajdujące się na drogach publicznych, poza obrębem miejsca zamieszkania właściciela (wsi, osady, miasta i t. d.) z wyjątkiem osobowych pojazdów, nie służących dla celów zarobkowych — winny mieć napisy, względnie być zaopatrzone w tablicę o wymiarach nie mniej niż 25 × 15 cm., umieszczoną z lewej strony pojazdów, a zawierającą jasno i czytelnie wypisane w języku polskim imię i nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela lub też nazwę i adres firmy, fabryki, majątku i t. p.

§ 23. Każdy pojazd, znajdujący się nocą na drodze publicznej, a w taborach pierwszy i ostatni pojazd, winien być z nastaniem ciemności oświetlony przynajmniej jednym białym światłem, widocznym z daleka.

§ 28. Zabrania się pędzić drogą publiczną zwierzęta bez dostatecznego dozoru a mianowicie: jeden poganiacz może pędzić najwięcej 15 sztuk koni lub bydła, względnie 40 sztuk owiec lub trzody chlewnej.

Przepis powyższy nie stosuje się do pędzenia bydła z miejsca postoju na pastwisko i odwrotnie.

§ 29. Zabrania się pozostawiać dzieci na jezdni dróg publicznych bez opieki, oraz wypuszczać na drogi zwierzęta i ptactwo domowe.

§ 30. Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek.

Zabrania się również używać sani bez dyszla lub hołobli mających zaprzęg tylko z postronków lub pasów.

§ 31. Zabrania się przewozić ciężary na drogach publicznych saniami, których płozy mają w części dolnej mniej niż 120 cm. długości i mniej niż 10 cm. szerokości.

§ 32. Zabrania się wozić drogą publiczną bez przykrycia lub też wystawiać wzdłuż drogi lub przy drodze przedmioty, mogące płoszyć zwierzęta pociągowe i bydło, względnie wywoływać u ludzi przestrach lub obrzydzenie.

III. Z rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1937 r. o ruchu rowerów na drogach publicznych (Dz. U. Rz. P. Nr. 58, poz. 458).

§. 4. Rowerów nie wolno używać do ruchu na drogach publicznych małoletnim do lat 12.

§ 5. (1) Każdy rower używany na drodze publicznej powinien być zaopatrzony:

1) w co najmniej jeden sprawnie działający hamulec.

2) umieszczoną z tyłu z lewej strony roweru latarkę z czerwonym światłem lub w ten sam sposób umieszczone szkiełko odblaskowe, koloru czerwonego, o średniej co najmniej 3 cm, zaopatrzone w wyciśnięte na szkle lub na metalowej jego oprawie znak fabryczny wytwórni oraz napis, stwierdzający, że typ szkiełka został zatwierdzony przez Ministerstwo Komunikacji.

3) dzwonek jako sygnał ostrzegawczy.

(2) Z nastaniem zmroku, rower, używany na drodze publicznej, powinien być zaopatrzony w przymocowaną na przodzie latarkę rzucającą światło bezbarwne. Jeżeli rower zaopatrzony jest w latarkę rzucającą światło oślepiające, wówczas latarka ta powinna być tak urządzona, aby można było opuszczać do dołu snop światła, nie oślepiając zbliżających się z przeciwnej strony.

(3) Przepisy ust. (1) pkt. 1) i 3) nie dotyczą rowerów z silnikami pomocniczymi i motocykli, które powinny być zaopatrzone:

1) w dwa sprawnie i niezależnie od siebie działające hamulce,

2) w trąbkę o nieprzeraźliwym dźwieku, jako sygnał ostrzegawczy.

§ 6 (1) Zabrania się osobom jadącym na rowerach po drogach publicznych:

1) jazdy środkiem zamiast przy prawej krawędzi jezdni z wyjątkiem wypadków wyprzedzania innych pojazdów,

2) jazdy dwóch lub więcej rowerów obok siebie, zamiast za sobą w jednej linii,

3) wożenia innej osoby, jeżeli rower jest jednoosobowy,

4) jazdy bez trzymania rąk na kierownicy oraz nóg na pedałach (podnóżkach),

5) czepiania się podczas jazdy innych pojazdów,

6) używania innych sygnałów oprócz dzwonków, a przy rowerach z silnikami i motocyklach — trąbek.

7) prowadzenia zwierząt i wożenia na rowerze przedmiotów o wymiarach, zagrażających bezpieczeństwu ruchu.

(2) Rowery z silnikami pomocniczymi o pojemności skokowej do 100 cm³ i motocykle z silnikami o takiejże pojemności nie mogą być używane z przyczepnymi wózkami oraz do wożenia więcej niż jednej osoby.

§ 7. Zabrania się rowerzystom jeżdżenia po jezdni, przeznaczonej do ruchu pojazdów, jeżeli obok drogi publicznej jest urządzona specjalna ścieżka dla rowerzystów. Osoby używające wózków poruszanych siłą nóg, rowerów z silnikami pomocniczymi i motocykli, mogą korzystać tylko z jezdni, przeznaczonej do ruchu pojazdów.

(2) Jeżdżenie na rowerach na poboczach dróg o twardej nawierzchni dozwolone jest tylko wówczas, gdy to nie utrudnia ruchu pieszych na tych poboczach, przy czym jadący na rowerze obowiązany jest ustępować drogi pieszym. Na specjalnych ścieżkach dla pieszych i chodnikach rowery mogą być tylko prowadzone i to wyłącznie wówczas, gdy to nie utrudnia ruchu pieszym.

IV. Z rozporządzenia Ministrów Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27 października 1937 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. Nr. 85, poz. 616).

§ 53 (1). W czasie prowadzenia pojazdu mechanicznego kierowca powinien zachowywać należytą ostrożność, aby nie zagrażać bezpieczeństwu i porządkowi publicznemu, nie powodować wypadków, nie utrudniać ruchu innym użytkownikom dróg oraz nie zakłócać spokoju i porządku publicznego.

(2) Zabrania się kierowcy:

a) prowadzić w stanie nietrzeźwym pojazd mechaniczny,

b) oddalać się od pojazdu, gdy silnik pracuje, lub bez sprowadzenia pojazdu na prawą stronę jezdni, jak najdalej od środka drogi, oraz bez zabezpiecznia pojazdu przed uruchomieniem przez osoby niepowołane,

c) dopuszczać do dymienia pojazdu,

d) używać pojazdu w sposób wywołujący hałas,

e) dopuszczać do ładowania pojazdu w ten sposób, aby szerokość naładowanego pojazdu przekraczała 2.5 m, a wysokość nad poziomem drogi 4 m. oraz do przekraczania nośności pojazdu lub przewożenia większej ilości osób ponad normę, ustaloną w dowodzie rejestracyjnym, jak również umieszczać obok siebie osoby lub ładunek w sposób ograniczający swobodę ruchów kierowcy lub utrudniający obserwację drogi.

§ 54 (1). Szybkość pojazdu mechanicznego powinna być taka, aby kierowca panował w każdej okoliczności nad pojazdem.

(2) W osiedlach na obszarze zabudowanym szybkość pojazdów mechanicznych, na pełnych obręczach gumowych lub pół pneumatykach, nie może przekraczać 20 km. na godzinę a na pneumatykach 40 km. na godzinę.

(3) Poza obszarami zabudowanymi osiedli szybkość pojazdów mechanicznych, których ciężar ogólny przekracza 3500 kg., zaopatrzonych w pełne obręcze gumowe lub pół pneumatyki drążone, nie może przekraczać 40 km. na godzinę, a takichże pojazdów na pneumatykach oraz autobusów 60 km. na godzinę...

(4) Dla pojazdów mechanicznych na obręczach metalowych szybkość nie może przekraczać 10 km. na godzinę.

§ 55. Kierowca pojazdu mechanicznego powinien zmniejszyć szybkość i zachować szczególną ostrożność.

a) na skrzyżowaniach dróg oraz w tych miejscach, gdzie droga nie jest widoczna na dostateczną odległość,

b) na odcinkach drogi, gdzie znajdują się wyznaczone za pomocą tablic lub znaków na jezdni przejścia przez jezdnię,

c) w razie przejeżdżania przez chodnik,

d) przed przystankami tramwajów i innych kolei na drogach, gdy na przystanku stoją lub do niego zbliżają się tramwaje lub pociągi,

e) przy zbliżaniu się do przejazdu kolejowego w poziomie szyn,

f) przy mijaniu lub wyprzedzaniu pochodów, oddziałów wojskowych i t. p.,

g) w innych przypadkach, gdy bezpieczeństwo ruchu tego wymaga.

§ 56 (1). Na skrzyżowaniach dróg, jeżeli nie ma odmiennych przepisów miejscowych, kierowca powinien ustąpić pierwszeństwa pojazdom nadjeżdżającym z jego prawej strony, jednak pojazdom, biegnącym po szynach (tramwaje i t. p.), powinien ustąpić pierwszeństwa przejazdu również i wtedy, kiedy nadjeżdżają z jego lewej strony. Również powinien ustąpić pierwszeństwa drogi pojazdom straży ogniowej, ambulansom sanitarnym oraz pojazdom policji państwowej i żandarmerii wojskowej. Powyższe zasady mają zastosowanie również na zbiegu lub na rozwidleniu (rozgałęzieniu) dróg oraz w razie przecinania się kierunków ruchu pojazdów na jednej drodze.

(2) Na skrzyżowaniach dróg przy skręcaniu na inną drogę skręt w prawo należy wykonać możliwie najbliżej prawego brzegu jezdni, skręt w lewo możliwie blisko środka jezdni, nie przejeżdżając jednak na jej lewą stronę.

§ 57 (1). Przed przejazdami kolejowymi, jeżeli przejazdy nie są zamykane zaporami, kierowca pojazdu powinien upewnic się, czy nie zbliża się pociąg albo czy zbliżenie się pociągu nie zapowadają sygnały świetlne lub dźwiękowe lub znaki dawane przez służbę kolejową.

(2) Przed przejazdami kolejowymi, jeżeli przejazdy nie są zamykane zaporami, kierowca pojazdu powinien go zatrzymać w odpowiedniej odległości od toru kolejowego, gdy pociąg się zbliża lub gdy sygnały wskazują zbliżenie się pociągu, albo gdy służba kolejowa wzywa do zatrzymania się.

(3) Przed przejazdami, które posiadają zapory, kierowca pojazdu powinien go zatrzymać, gdy zapora jest zamknięta lub gdy się ją zamyka, albo gdy dzwonki ostrzegawcze wskazują, że zamknięcie zapory ma właśnie nastąpić, lub gdy służba kolejowa wzywa do zatrzymania się przed zaporą.

(4) Kierowca pojazdu powinien zachować szczególną ostrożność przy zbliżaniu się do przejazdów kolejowych, jeżeli wskutek mgły lub z innych powodów źle widać tory kolejowe przed przejazdami niezamykanymi, względnie — zapory przed przejazdami zamykanymi.

§ 58 (1). Kierowca jest obowiązany podczas jazdy trzymać się prawej strony drogi w kierunku jazdy. Na przejazdach kolejowych i na takich odcinkach drogi, gdzie droga nie jest widoczna na dostateczną odległość kierowca powinien się trzymać jak można najdalej od środka drogi.

(2) Kierowca jest zobowiązany zboczyć na prawo przy mijaniu jadących lub idących w przeciwnym kierunku oraz gdy jest wyprzedzany, a na lewo, gdy wyprzedza dążących w tym samym kierunku.

§ 59 (1). Zabrania się wyprzedzać, jeżeli droga nie jest widoczna na dostateczną odległość, oraz na zakrętach i przejazdach kolejowych, jak również przed przystankami tramwajów i kolei na drogach, gdy na przystanku stoi tramwaj lub pociąg.

(2) Kierowca może wyprzedzać wówczas, gdy jezdnia drogi jest odpowiednio szeroka. Poza osiedlami oraz w osiedlach na ulicach, po których mogą obok siebie przejeżdżać najwyżej dwa pojazdy, kierowcy wolno jest wyprzedzać tylko wówczas, gdy przed wyprzedzanym znajduje się dostateczna przestrzeń wolna i nikt nie zbliża się z przeciwnej strony.

(3) Będąc ostrzeżonym o zbliżaniu się pojazdu, który pragnie wyprzedzić, kierowca obowiązany jest natychmiast zboczyć jak najbardziej na prawo i zmniejszyć szybkość, przepuszczając wyprzedzającego po swej lewej stronie.

§ 60. (1) Kierowca, chcąc zatrzymać pojazd lub skręcić nim, powinien zawczasu dać znak o swoim zamiarze ruchem ręki, albo za pomocą specjalnych przyrządów (sygnałów świetlnych).

(2) Przy zatrzymywaniu pojazdu kierowca obowiązany jest sprowadzić go na prawą stronę drogi (w kierunku ruchu) jak najdalej od środka drogi, a w każdym razie w ten sposób, aby nie tamować ruchu na drodze.

(3) Kierowcy nie wolno zatrzymywać pojazdu na skrzyżowaniach i zakrętach dróg, na mostach, na przejazdach kolejowych, na przystankach tramwajów i kolei na drogach, na wyznaczonych przejściach przez jezdnię, na chodnikach oraz w tych miejscach, gdzie droga nie jest widoczna na dostateczną odległość.

(4) W razie konieczności cofania pojazdu kierowca powinien zachować szczególną ostrożność.

(5) Ciągnięcie pojazdu, który nie może być poruszany za pomocą własnego silnika, może się odbywać tylko w razie niezbędnej konieczności i przy zachowaniu szczególnej ostrożności, szybkość pojazdów w takich przypadkach nie może przekraczać 25 km. na godzinę.

Przepis ten nie dotyczy pojazdów, stanowiących sprzęt wojenny.

§ 61. (1) Kierowca pojazdu mechanicznego obowiązany jest podać zawczasu dźwiękowy sygnał ostrzegawczy we wszystkich okolicznościach, w których zachodzi potrzeba ostrzeżenia.

(2) Zabrania się nadużywania sygnałów dźwiękowych lub używania ich do innych celów niż do niezbędnego ostrzeżenia.

(3) Zabrania się używania jako sygnałów ostrzegawczych: dzwonków, gwizdawek, syren i t. p., a w osiedlach ponadto sygnałów o silnym lub przeraźliwym dźwięku.

§ 62. (1) Od zmroku do świtu oraz podczas silnej mgły pojazd mechaniczny powinien mieć zapalone dwie latarnie przednie o nierażącym świetle i tylną latarkę z czerwonym lub pomarańczowym światłem oraz mieć dokładnie oświetloną tylną tablicę rejestracyjną. Przepis ten nie obowiązuje w czasie postoju na dostatecznie oświetlonych ulicach osiedli.

(2) Używanie najaśnic (reflektorów) dozwolone jest jedynie tam, gdzie droga nie jest dostatecznie oświetlona.

(3) Przy wymijaniu z zapalonymi najaśnicami, kierowca pojazdu mechanicznego, powinien opuścić snop światła tak, aby światło nie oślepiało jadących z przeciwnej strony, a jednakże oświetlało dostatecznie drogę przed pojazdem.

(4) Przy przewozie ładunków wystających z tyłu poza pojazd więcej niż 1 m., należy od zmroku do świtu lub podczas silnej mgły umieścić na końcu ładunku dodatkową latarkę z czerwonym lub pomarańczowym światłem.

§ 63. (1) Kierowcy pojazdów straży ogniowej, policji państwowej i żandarmerii wojskowej, spieszących do wypadków, nie są obowiązani stosować się do przepisów o największej dopuszczalnej szybkości, o ruchu pojazdów na skrzyżowaniu dróg, o mijaniu i wyprzedzaniu pojazdów oraz mogą używać odmiennego oświetlenia i odrębnych sygnałów dźwiękowych a znajdujący się na drodze obowiązani są zawczasu usuwać się z drogi i pozostawiać miejsce wolne tym pojazdom.

(2) Państwowi urzędnicy służby drogowej, powołani do wykonywania kontroli ruchu na drogach publicznych, mogą używać odmiennego oświetlenia i odrębnych sygnałów dźwiękowych.

§ 64. (1) Kierowca pojazdu mechanicznego obowiązany jest stosować się do znaków, dawanych mu w celu regulacji ruchu przez umundurowanych funkcjonariuszów, policji państwowej, służby drogowej i urzędów gminnych, jak również do znaków, sygnałów i napisów, ustawianych na drogach publicznych przez właściwe władze drogowe.

(2) Na przejazdach kolejowych kierowca jest obowiązany stosować się do znaków, dawanych przez umundurowaną służbę kolejową.

(3) W razie wątpliwości, czy nie została przekroczona nośność pojazdu, określona w dowodzie rejestracyjnym, kierowca ciężarowego pojazdu mechanicznego obowiązany jest na wezwanie organów kontroli drogowej udać się w celu sprawdzenia ciężaru pojazdu do wagi, jeżeli waga znajduje się nie dalej niż w odległości 10 km.

§ 65. Jeżeli ciężar ogólny pojazdu przekracza obciążenie, wskazane na tablicy umieszczonej przed mostem, kierowca może przejeżdżać przez most tylko za specjalnym pozwoleniem właściwego zarządu drogowego.

§ 66. Kierowca pojazdu mechanicznego w razie wypadku z ludźmi powinien niezwłocznie udzielić pomocy ofiarom wypadku oraz zameldować o tym najbliższemu posterunkowi policji.

§ 67. (1) Właściciel pojazdu mechanicznego oraz kierowca są odpowiedzialni za rozmyślne lub pochodzące z niedbalstwa niezaopatrzenia pojazdu w przepisane tablice rejestracyjne lub tablice ze znakami próbnymi, za nieposiadanie ważnego dowodu rejestracyjnego, czasowego pozwolenia lub międzynarodowego świadectwa samochodowego, za nienależyte zaopatrzenie pojazdu we wszystkie przepisane urządzenia i przyrządy oraz za niewłaściwe ich utrzymanie.

(2) Przed wyruszeniem w drogę kierowca powinien dokładnie sprawdzić, czy wszystkie urządzenia i przyrządy pojazdu mechanicznego są w należytym stanie i działają sprawnie.

(3) Właściciel pojazdu mechanicznego oraz kierowca są odpowiedzialni za rozmyślne lub pochodzące z niedbalstwa dopuszczenie do korzystania z pojazdu w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem, określonym w dowodzie rejestracyjnym lub w czasowym pozwoleniu na kursowanie, oraz za przeciążenie pojazdu ponad normy oznaczone w tych dowodach.

(4) Właściciel pojazdu mechanicznego oraz kierowca są odpowiedzialni za rozmyślne lub pochodzące z niedbalstwa dopuszczenie do samodzielnego prowadzenia pojazdu przez osobę nietrzeźwą lub nie posiadającą pozwolenia na prowadzenie takiego pojazdu.

§ 68. (1) Kierowca pojazdu mechanicznego obowiązany jest mieć przy sobie pozwolenie na prowadzenie pojazdu oraz dowód, stwierdzający dopuszczenie pojazdu do ruchu.

(2) Kierowca pojazdu mechanicznego powinien okazywać powyższe dokumenty na żądanie funkcjonariuszów policji państwowej, służby drogowej i urzędów gminnych oraz innych osób, upoważnionych do wykonywania kontroli na drogach publicznych.

V. Z rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 30 grudnia 1922 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 8, poz. 51 ex 1923) w przedmiocie sadzenia i utrzymywania drzew przydrożnych na drogach publicznych.

Zabronione jest na podstawie § 9 tego rozporządzenia — uszkadzanie drzew przydrożnych, wyrywanie sadzonek, palików, obdzieranie kory, ścinanie i łamanie gałęzi, zrywanie owoców umyślnie lub z niedbalstwa.

VI. Z rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1930 o wymijaniu i wyprzedzaniu na drogach publicznych (Dz. U. Rz. P. Nr. 43, poz. 373).

§ 1. Wszyscy korzystający z dróg publicznych dla jazdy, wożenia i pędzenia lub prowadzenia zwierząt jakoto kierowcy pojazdów mechanicznych, woźnice, cykliści, jeźdźcy i poganiacze zwierząt, obowiązani są trzymać się prawej strony drogi w kierunku jazdy i przy wymijaniu pojazdów lub zwierząt, jadących lub idących w przeciwnym kierunku, usunąć się z pojazdami lub zwierzętami jeszcze więcej na prawo.

Również powinni zboczyć więcej na prawo, gdy zostają wyprzedzani, natomiast, gdy wyprzedzają dążących w tym samym kierunku, powinni o tyle, ile potrzeba, zboczyć na lewo, po upewnieniu się, że mogą to uczynić bez zawadzenia o jakąś przeszkodę i bez narażenia się na zderzenie z dążącymi drogą w przeciwnym kierunku, a po wyprzedzeniu skierować się z powrotem na prawą stronę drogi, jednak dopiero po upewnieniu się, że mogą to uczynić bez niebezpieczeństwa dla wyprzedzonych.

Pragnący wyprzedzić obowiązany jest dać sygnał, względnie ostrzec wołaniem o swym zbliżaniu

się, a ostrzeżony powinien usunąć się na prawo i przepuścić wyprzedzającego po swej lewej stronie.

§ 2. Wyprzedzać można tylko wówczas, gdy droga jest odpowiednio szeroka, gdy przed wyprzedzanym znajduje się dostateczna przestrzeń wolna i gdy żaden pojazd lub zwierzę nie zbliża się z przeciwnej strony.

Zabrania się wyprzedzać, jeżeli droga nie jest widoczna na dostateczną odległość, jako też na mostach, skrętach, skrzyżowaniach i znacznych spadkach.

§ 3. Tam, gdzie obok twardej nawierzchni istnieje także miękki letni tor, uważa się, o ile chodzi o zastosowanie zawartych w §§ 1 i 2 przepisów o kierunku jazdy, wymijaniu i wyprzedzaniu, twardą nawierzchnią i miękki letni tor za dwie oddzielne drogi. Jeżeli jednak szerokość miękkiego letniego toru nie pozwala na wyminięcie lub wyprzedzenie, można o tyle, ile potrzeba, zboczyć na twardą nawierzchnię lecz po upewnieniu się, że można to uczynić bez niebezpieczeństwa dla zdążających twardą nawierzchnią.

VII. Z rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 września 1931 r. o zakazie używania na drogach publicznych z twardą nawierzchnią podków u koni z wystającymi ostrymi częściami (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 70 ex 1932).

§ 1. W czasie od 1 kwietnia do 15 listopada nie wolno używać na drogach publicznych z twardą nawierzchnią podków u koni z wystającymi ostrymi częściami.

§ 2. W okresie czasu wymienionym w poprzednim paragrafie mogą być używane na drogach publicznych z twardą nawierzchnią podkowy u koni pantoflowe albo podkowy z tępymi hacelami lub z tępymi zębcami. Wysokość haceli i zębców nie może przekraczać grubości podkowy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy koni wojskowych.

VIII. Z rozporządzenia Wojewody Lwowskiego — dnia 18 kwietnia 1928 r. regulującego używanie i ochronę dróg (L. Dz. W. Nr. 1).

§ 2. Ponieważ zaprzęg prowadzony jedną lejcą przez woźnicę siedzącego na pojeździe używany powszechnie w południowo-zachodniej części Województwa jest wobec ruchu automobilowego i płoszenia koni przestarzały i nie daje gwarancji panowania nad pojazdem w myśl § 20 rozp. M. R. P. i M. S. W. z dnia 26 VI 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 611 — zabrania się ze względu na bezpieczeństwo publiczne używania tego rodzaju pojedynczych lejc od dnia 1 października 1928 r. Również nie wolno używać na drogach uzdy bez wędzidła w pysku konia.

IX. Rozporządzenie Wojewody Lwowskiego z dnia 24 lipca 1929 r. (L. Dz. W. Nr. 15, poz. 225) reguluje ruch uliczny w król. stoł. mieście Lwowie.

X. Z rozporządzenia Wojewody Lwowskiego z dnia 15 kwietnia 1929 r. regulującego używanie i ochronę dróg (D. Dz. W. Nr. 12, poz. 178).

§ 2. Zakazuje się zaprzęgania pojedynczego konia z lewej strony dyszla, oraz używania pojedynczych lejc i uzd bez wędzideł.

XI. Z rozporządzenia Wojewody Lwowskiego z dnia 22 listopada 1931 regulującego używanie i ochronę dróg (L. Dz. W. Nr. 21, poz. 293).

§ 1. Koła u wozów ciężarowych kursujących stale lub przejeżdżających przez Lwów mają posiadać szerokość obręczy nie mniejszą od 10 cm., ponieważ za wąskie obręcze powodują za szybkie niszczenie nowoczesnych nawierzchni asfaltowych. Dotyczy to ciężkich wozów przemysłowych i zarobkowych jak wozy meblowe, platformy ciężarowe, wozy używane do przewozu węgla, drzewa i t. p. z wyłączeniem zwykłych furmanek chłopskich przyjeżdżających do Lwowa.

§ 2. Powyższe zarządzenie dotyczy również i innych miast Województwa lwowskiego, oraz tych okolic, w których w ostatnich latach ułożono nawierzchnie bitumiczne względnie zastosowano powierzchniowe utrwalenie nawierzchni drogowej przy użyciu smół drogowych i asfaltów.

B.

Organa kontrolne powołane do czuwania nad ruchem drogowym a w szczególności organa policji państwowej zwrócą specjalną uwagę, by powyższe przepisy były bezwzględnie przestrzegane, kierując wszelkie doniesienia o spostrzeżonych czynach karalnych bezzwłocznie do właściwej władzy administracji ogólnej.

Wyżej wymienione organa winny wkraczać nie tylko wówczas, gdy przeszkoda na drodze już nastąpiła, lecz mają przedsiębrać niezwłocznie i zawczasu wszelkie potrzebne kroki w celu niedopuszczenia do powstania takiej przeszkody.

Karanie za przekroczenia przepisów rozporządzeń wyszczególnionych w części A następuje w myśl postanowień art. 21 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656 w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 151).

Wojewoda:
Alfred Biłyk.

57.

ZARZĄDZENIE

Wojewody Lwowskiego z dnia 21 kwietnia 1938 r. o uchyleniu zarządzenia z dnia 26 III 1938 r. L: RW/1/6/38 (Lwowski Dziennik Wojewódzki Nr. 6, poz. 44) o zwalczaniu pryszczycy.

§ 1.

W związku z wygaśnięciem pryszczycy w powiecie łańcuckim, uchylam w myśl postanowień § 180 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z 9 I 1928 (DZURZP Nr. 19, poz. 167) moje zarządzenie z dnia 26 III 1938 L. RW) 1/6 ex 1938 o zwalczaniu pryszczycy.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie po ogłoszeniu.

Wojewoda:
Alfred Biłyk.

58.

ZARZĄDZENIE

Wojewody Lwowskiego z dnia 21 kwietnia 1938 r. dotyczące zakazu handlu domokrążnego zwierzętami racicowymi.

Ze względu na obecny stan pryszczycy w Państwie Polskim i niebezpieczeństwo rozwleczenia tej zarazy na obszarze województwa lwowskiego zarządzam na zasadzie art. 16 pktu „a" rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z 22 sierpnia 1927 (DZURZP. Nr. 77, poz. 673) w brzmieniu ustawy z dnia 25 II 1932 r. (DZ. U. R. P. Nr. 26, poz. 229) o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych — za zgodą Min Roln. i RR. z dnia 31 III 1938 Nr. W. XI-1/95 — aż do odwołania co następuje:

§ 1.

Zabrania się osobom, mającym wskutek swego zatrudnienia styczność ze zwierzętami, zwłokami zwierząt, lub surowcami zwierzęcymi (osoby handlujące: rzeźnicy i masarze, garbarze, oprawcy, misiarze i t. p.) wstępu do stajen, obór, chlewów i t. p. mieszczących zwierzęta racicowe.

§ 2.

Handel zwierzętami racicowymi rzeźnymi dozwolony jest tylko na targowicach zwierzęcych.

§ 3.

Nie uważa się za uprawianie handlu domokrążnego zakupywanie zwierząt racicowych wprost od rolników producentów, przeznaczonych na rzeź dla potrzeb konsumcyjnych własnych gospodarstw, względnie zakupywanych dla celów hodowlanych.

§ 4.

Przekroczenie przepisów zarządzenia niniejszego będzie karane na zasadzie postanowień art. 98 Rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (DZ. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zmienionego ustawą z dnia 25 II 1932 (DZ. U. R. P. Nr. 26, poz. 229) i art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 11 VII 1932 r. (DZ. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) aresztem do 6-ciu tygodni, albo grzywną do tysiąca złotych, lub łącznie karą aresztu i grzywną.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu i obowiązuje do odwołania.

Wojewoda:
Alfred Biłyk.

59.

OGŁOSZENIE

Urzędu Wojewódzkiego lwowskiego z dnia 13/IV 1938, o nadaniu koncesji aptekarskiej Mieczysławowi Tadeuszowi 2 im. Kucharskiemu.

Urząd Wojewódzki lwowski podaje do wiadomości, że Magistrowi farmacji Mieczysławowi Tadeuszowi 2 im. Kucharskiemu nadano koncesję na samoistne prowadzenie apteki publicznej w Jarosławiu, ze stanowiskiem przy ulicy Krakowskiej na przestrzeni między zborem luterskim a kościołem O. O. Reformatów, której urządzenie i zapasy nabył w drodze kupna od Spadk. Edwarda Kucharskiego.

Za Wojewodę:
Dr Wacław Majewski
Naczelnik Wydziału Zdrowia.

60.

REGULAMIN PORZĄDKOWY

Starosty drohobyckiego z dnia 22 marca 1938 r. dla przedsiębiorstw prowadzących przemysł przewozu osób.

Na podstawie art. 43 prawa przemysłowego z dnia 7/6 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10/3 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) po wysłuchaniu opinii Zarządu miejskiego w Drohobyczu i Borysławiu oraz Zarządu gminnego w Truskawcu, ustanawiam dla miasta Drohobycza i Borysławia oraz dla gminy Truskawiec.

I. Przepisy ogólne.

§ 1.

Za dorożkę konną w myśl tego regulaminu uważa się powóz kryty lub odkryty i sanki służące do zarobkowego przewożenia osób, których właściciele dopełnili obowiązku zgłoszenia prowadzenia przedsiębiorstwa w myśl art. 7 prawa przemysłowego. Właścicielowi pojazdu wolno zarobkować tylko taką ilością pojazdów, jaką ilość zgłosił władzy przemysłowej przed rozpoczęciem prowadzenia przedsiębiorstwa.

§ 2.

Do pełnienia obowiązków woźnicy, może być dopuszczony tylko taki kandydat, który się wykaże świadectwem, że przynajmniej przez 6 tygodni był zatrudniony przy obsłudze koni. To świadectwo ma być potwierdzone przez odnośny Zarząd gminy.

II. Prawa i obowiązki właścicieli i woźniców pojazdów.

§ 3.

Właściciele pojazdów zarobkowych mają prawo i obowiązek za wynagrodzeniem, ustanowionym w taryfie przewozić publiczność w obrębie miasta (gminy). Do jazdy poza granice miasta nie jest dorożkarz obowiązany, ale może się jej podjąć za omówionym wynagrodzeniem.

III. Urządzenie i utrzymanie dorożek.

§ 4.

Każda dorożka z wyjątkiem sanek winna być zaopatrzona w 2 latarnie umieszone po bokach pojazdu — latarnie te winny być oświetlone w porze nocnej t. j. od zmroku do świtu — nadto każda dorożka winna być zaopatrzona w hamulec działający szybko, pewnie i bez hałasu.

§ 5.

Każda dorożka winna być obita wewnątrz skórą, ceratą lub jednokolorowym suknem, a siedzenia i oparcia pokryte czystym pokrowcem jasnego koloru.

§ 6.

Dorożki mają być jednakowo lakierowane w kolorze czarnym i mają być stale utrzymywane w stanie dobrym, czystym jak również wykluczającym narażenie na jakiekolwiek niebezpieczeństwo jadącego nią i jego rzeczy. Wewnątrz dorożki ma być umieszczona naprzeciw siedzenia w miejscu widocznym, według wzoru ustalonego przez Zarząd miasta (gminy) tabliczka z trwałego materiału zawierająca liczbę porządkową dorożki, poniżej imię, nazwisko i adres właściciela. Przy sankach u dyszla lub u uprzęży koni należy umieścić dzwonek. Wewnątrz należy umieścić jeden egzemplarz regulaminu w odpowiedniej torebce, a taryfa jazdy winna być umieszczona w miejscu widocznym dla pasażerów.

IV. Policzbowanie dorożek.

§ 7.

Każda dorożka konna otrzymuje w Zarządzie miasta (gminy) ewidencyjną liczbę porządkową. Liczba ta ma być uwidoczniona z trzech stron t. j. po obu bokach i z tyłu dorożki, tudzież na obu latarniach. Wymiar cyfr liczby porz. ma wynosić 7 cm Liczby te mają być wykonane farbą jasno czerwoną a na latarniach czarna oleina farba. Niedozwolone jest uruchomienie dwóch lub więcej dorożek opatrzonych jedną i tą samą liczbą.

V. Stan zaprzęgów.

§ 8.

Starostwo powiatowe orzeka na podstawie opinii miejskiego (powiatowego) lekarza weterynaryjnego o dopuszczeniu konia do użycia przy dorożce, a w razie uznania go za zdatnego lub niezdatnego do dorożki zaopatruje dowód tożsamości konia odpowiednią pieczęcią urzędową.

Dowód tożsamości konia, uznanego za zdatnego do dorożki, winien znajdować się stale u woźnicy celem okazania go organom kontrolnym. Nie wolno używać do zaprzęgu dorożkarskiego koni uznanych w czasie kontroli za niezdatne do dorożki, płochliwych, wierzgających, złośliwych, chorych, okaleczonych lub kasających.

Uprząż koni składająca się z szorków z podkładami winna być zawsze czysta i odpowiednio dopasowana, tak, by nie wywoływała na ciele konia oparzeń.

Konie winny posiadać okulary skórzane ściśle dopasowane do oczu.

W porze letniej konie na stanowiskach winny być celem ochronienia przed owadami nakrywane lekkimi, zaś w porze zimowej ciepłymi kocami.

VI. Obchodzenie się z końmi.

§ 9.

Karmienie koni może się odbywać tylko zapomocą worków zawieszonych koniom na głowach i to w sposób wykluczający zanieczyszczenie stanowiska, paszy na ziemi rozkładać nie wolno. Woźnice winni się obchodzić z powierzonymi ich pieczy końmi łagodnie i w razie zmęczenia ich udzielić im odpowiedniego odpoczynku. Zakazuje się przeciążania koni i złego obchodzenia się z nimi a to w myśl postanowień rozp. Prez. R. P. z dnia 22/3 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 417 ex 1932) o ochronie zwierząt.

VII. Zachowanie się i ubiór woźnicy w czasie służby.

§ 10.

Woźnica w czasie pełnienia służby winien znajdować się w stanie zupełnie zdolnym do usług publiczności. Woźnica ma być czysto ubrany, umyty i ogolony.

Właściciel dorożki konnej obowiązany jest dopilnować i jest za to osobiście odpowiedzialny, by woźnice wyjeżdżając na stanowiska ściśle stosowali się do powyższego przepisu.

Zabrania się woźnicom:

1) pełnienia służby w czasie nietrzeźwości, w stanie wywołanym nadużyciem napojów alkoholowych.

2) hałaśliwego zachowania się na stanowiskach, tamowania przejść przez wystawanie woźniców na jezdni.

3) niegrzecznego zachowania się wobec pasażerów, jak również natrętnego ofiarowywania swych usług.

4). oddalania się od dorożki, jakoteż pozostawiania jej bez dozoru poza wypadkami naglącej konieczności, w razie zamierzonego odejścia od dorożki należy nadzór nad nią poruczyć najbliższemu woźnicy na stanowisku.

5) siedzenie w czasie postoju na stanowisku wewnątrz dorożki w miejscu przeznaczonym dla gościa.

6) gry w karty w czasie postoju na stanowisku.

7) przewożenie zwłok zmarłych i osób dotkniętych chorobami zakaźnymi lub chorobami podlegającymi obowiązkowi zgłoszenia. Gdyby zaś woźnica w czasie jazdy lub po odwiezieniu jadącego dowiedział się lub nabrał przekonania, że przewoził osobę dotknięta chorobą zakaźną lub podlegającą obowiązkowi zgłoszenia, winien pod osobistą odpowiedzialnością bezzwłocznie wstrzymać dalszą jazdę oraz donieść o tym Starostwu i Zarządowi miasta (gminy) celem przeprowadzenia dezynfekcji. Do czasu przeprowadzenia dezynfekcji dorożką jeździć nie wolno.

VIII. Stanowiska.

§ 11.

Stanowiska dorożek konnych wyznacza Zarząd miejski (gminny) ewent. w porozumieniu z delegatem zrzeszenia właścicieli dorożek.

Chwilowe ustawianie się dorożkarzy poza wyznaczonymi stanowiskami może mieć miejsce przed teatrami, kinami i t. p. lokalami w czasie odbywania się w tych lokalach przedstawień, wystaw, zabaw, koncertów, zgromadzeń i t. p. jednak tylko w granicach wolnego miejsca i porządku oznaczonym przez obecne na miejscu organa Policji Państwowej.

Władze policyjne mogą zarządzić samodzielne w razie nagłej potrzeby wymagającej natychmiastowych zarządzeń doraźne przenoszenie stanowisk. Każdy dorożkarz ustawia się według czasu przybycia za ostatnią dorożką i posuwa się naprzód w miarę odjazdu dorożek przed nim się znajdujących. Dorożkarze winni się ustawić ściśle w miejscu na ten cel im wyznaczonym a w szczególności tak, by dorożki nie przytykały do chodników, nie tamowały przejścia ani przejazdu oraz nie utrudniały dostępu z ulicy do bram domów. Podjeżdżanie ze stanowiska do miejsca odjazdu musi się odbywać kolejno w tym porządku w jakim dorożki stoją szeregu, jadącemu jednak wolno wziąść dowolną dorożkę bez względu na ich porządek ustawienia się. Pierwszy dorożkarz w szeregu ma być zawsze gotów do odjazdu, w tym celu musi być obecny na stanowisku i nie wolno mu wtedy konia popasać. Utrzymywanie stanowisk w porządku i czystości należy do właścicieli dorożek względnie woźniców. Kał koński należy natychmiast usuwać i składać do zbiornika znajdującego się na stanowisku. Płynne odchody końskie, zwłaszcza w porze letniej należy usuwać przez obfite zlanie wodą i dezynfekować przez posypanie wapnem niegaszonym. Przeprowadzanie napraw i mycie dorożek na ulicach a w szczególności na stanowiskach jest zakazane.

IX. Obowiązek, czas i szybkość jazdy.

§ 12.

Woźnica nie jest obowiązany brać do dorożki więcej jak 3 osoby a nie wolno mu wziąć więcej jak 5 osób (łącznie z dziećmi powyżej lat 10). Przyjęcie większej ilości osób jak trzy nie uzasadnia pretensyj do wyższego wynagrodzenia. O ile jadący nie żąda powolniejszej jazdy, szybkość jazdy dorożki nie może przekraczać 15 km. na godzinę.

Woźnica może odmówić przyjęcia do dorożki osób pijanych, z wyjątkiem zarządzeń organów bezpieczeństwa. Woźnica może odmówić przewożenia przedmiotów, których transport mógłby dorożkę powalać, zniszczyć lub nadmiernie obciążyć, winien natomiast zezwolić na to, by jadący wziął do dorożki pakunki w miarę rozporządzalnego miejsca. Rzeczy pozostawione przez jadącego w dorożce należy bezzwłocznie złożyć w Komisariacie P. P. za potwierdzeniem odbioru.

X. Taryfa dorożkarska — zamówienie jazdy.

§ 13.

Starostwo jako władza przemysłowa I inst. ustanawia dla przemysłu dorożkarskiego w myśl postanowień art. 43 Rozp. Prez. R. P. z 7/6 1927 r. o prawie przemysłowym taryfę maksymalną dla dorożek konnych obowiązującą w obrębie miasta (gminy).

Przewóz osób i pakunków w mieście (gminie) dokonywany być może tylko po cenach utrzymanych w granicach obowiązującej taryfy.

Żądanie i pobieranie od jadącego napiwku jest wzbronione. Do jazdy poza granicę gminy może woźnica zobowiązać się osobną umową.

Każdy woźnica zobowiązany jest przyjąć zamówienie na jazdę na dzień następny względnie na porę nocną. Każde przyjęte zamówienie jazdy na umówiony dzień i godzinę winno być wykonane punktualnie. W razie niemożności wykonania zamówienia z powodu jakichkolwiek przeszkód winien dorożkarz wysłać inną dorożkę w zastępstwie swojej.

XI. Uprawnienie przemysłowe.

§ 14.

Przedsiębiorca zamierzający utrzymywać komunikację dorożkami konnymi winien po myśli postanowień art. 7 rozp. P. R. P. z dnia 7/6 1927 r. o prawie przemysłowym donieść o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu dorożkarskiego Starostwu jako władzy przemysłowej I. inst., która potwierdzi odbiór zgłoszenia. Potwierdzenie to należy przedłożyć Zarządowi miasta (gminy) z doniesieniem o zamierzonym rozpoczęciu ruchu dorożki konnej.

W doniesieniu należy podać:

a) imię i nazwisko, rok urodzenia, stan, imiona rodziców i dokładne miejsce zamieszkania właściciela,

b) stałe miejsce przetrzymywania dorożki i konia,

c) imię i nazwisko, rok urodzenia, stan, imiona rodziców i dokładne miejsce zamieszkania woźnicy (o ile przedsiębiorca sam nie przewozi dorożką).

Zarząd miasta (gminy) wydaje potwierdzenie uskutecznionego doniesienia wciąga pojazd do ewidencji dorożek konnych oraz przydziela numer porządkowy, po uprzednim stwierdzeniu, że przedsiębiorca uczynił zadość przepisom niniejszego rozporządzenia. Przed uzyskaniem takiego pozwolenia dorożek konnych uruchamiać nie wolno.

Przedsiębiorstwo dorożkarskie prowadzone ma być stale.

O zaniechaniu prowadzenia przedsiębiorstwa należy bezzwłocznie donieść Starostwu i Zarządowi miasta (gminy).

Przerwę w prowadzeniu przedsiębiorstwa trwającą dłużej niż 3 dni względnie zaniechanie wyjazdu dorożką na stanowisko w mieście (gminie) należy usprawiedliwić, podając Zarządowi miasta (gminy) przyczyny przerwy wzgl. zaniechania wyjazdu i ewent. przypuszczalny dalszy czas przerwy.

XII. Znajomość przepisów.

§ 15.

Właściciele dorożek konnych obowiązani są znać dokładnie przepisy niniejszego regulaminu i są osobiście odpowiedzialnymi za należyte zaznajomienie woźniców z tymi przepisami.

Wszystkie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące woźnicy dorożek konnych, odnoszą się bezpośrednio do przedsiębiorców właścicieli dorożek, w przypadku, gdy właściciel sam dorożką powozi. Woźnice winni posiadać dokładną znajomość ulic i placów w obrębie miasta gminy, aby podróżnych przewozić najkrótszą drogą na żądane miejsce.

Zarządowi miasta (gminy) przysługuje prawo sprawdzania znajomości miasta u woźniców przez stosowne przeegzaminowanie ich.

XIII. Legitymacje dorożkarskie i książki ewidencyjne.

§ 16.

Dorożkami powozić mogą jedynie osoby, które uzyskały z Zarządu miasta (gminy) legitymację dorożkarską zaopatrzoną w fotografię oraz zostały zgłoszone w Starostwie jako woźnica danej dorożki.

Do powożenia dorożkami dopuszczone być mogą tylko osoby, liczące najmniej 18 lat, trzeźwe, nieposzlakowane, bez żadnych odrażających własności, posiadające znajomość przepisu niniejszego regulaminu i taryfy.

Legitymację dorożkarską winien woźnica mieć stale przy sobie w czasie pełnienia służby i okazać ją na każde żądanie władzy.

Osoby nie mogące się wykazać legitymacją zostaną usunięte ze stanowiska przez organa Policji Państwowej. Woźnicy nie wolno odstępować innej osobie legitymacji dorożkarskiej ani też oddawać nieuprawnionej osobie powierzonego mu pojazdu. Właściciel dorożki konnej, przyjmujący do służby woźnicę, który nie uzyskał legitymacji Zarządu miasta (gminy) ulega karze aresztu i jest odpowiedzialny za wszelką szkodę przez woźnicę wyrządzoną. Jeśli woźnica zostaje ze służby wydalony lub dobrowolnie ustępuje obowiązany jest oddać właścicielowi legitymację dorożk., którą tenże w przeciągu 24 godzin zwróci Zarządowi miasta (gminy). Przedsiębiorca dorożki obowiązany jest prowadzić w domu osobną zeszytą paginowaną książkę ewidencyjną, wedle wzoru ustalonego przez Zarząd miasta (gminy), do której ma wciągać atramentem rodowód, generalia woźnicy, dzień wstąpienia do służby i dzień wystąpienia oraz codzienne zatrudnienie woźniców, tak, by mógł w każdej chwili udowodnić, który woźnica jeździł w danym czasie odnośną dorożką. To samo ma mieć miejsce jeśli przedsiębiorca sam powozi dorożką. Wpisy nie mogą być wymazywane lub tak przekreślane, by stały się nieczytelne. Kartek z książki usuwać nie wolno, zakończoną książkę należy przechowywać jeszcze przez rok następny i przedkładać na każde żądanie Zarządowi miejskiemu (gminnemu) i Policji.

XIV. Posiadanie w czasie służby dokumentów i drobnych pieniędzy.

§ 17.

W każdej dorożce ma się znajdować:

1) 1 egzemplarz niniejszych przepisów,

2) taryfa cen jazdy w oprawie (celuloidowej lub szklanej umieszczonej na prawej bocznej stronie kozła) wraz z planem miasta (gminy) i opisem ulic,

3) dowód tożsamości konia,

4) legitymacja dorożkarska upoważniająca woźnicę do powożenia dorożką konną.

XV. Nadzór nad ruchem dorożek konnych.

§ 18.

Nadzór nad ruchem dorożek konnych ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego wykonuje miasto (gmina), które:

1) utrzymuje w ewidencji a) stanowiska i numery dorożek, b) wykaz właścicieli i woźniców uprawnionych do powożenia i tych, którym to prawo czasowo lub stale odebrano,

2) przeprowadza kontrolę dorożek,

3) zarządza usuwanie usterek i nieprawidłowości w ruchu dorożek konnych.

XVI. Kontrola dorożek konnych.

§ 19.

Starostwo przeprowadza przy współudziale miejskiego (powiatowego) lekarza weterynaryjnego oraz delegatów Policji Państwowej, Zarzadu miasta (gminy) kontrolę dorożek konnych 2 razy do roku, t. j. w kwietniu i w październiku, a to niezależnie od kontroli lotnych przeprowadzonych każdego czasu według swego uznania. W razie stwierdzenia przy kontroli braków lub usterek naruszających przepisy niniejszego rozporządzenia Starostwo może zabronić dalszego używania dorożki do czasu dostosowania do przepisanych wymogów.

Jeżeli organa P. P. zauważą jakiekolwiek istotne braki pod względem urządzenia lub czystości dorożek konnych, naruszające postanowienia niniejszego rozporządzenia, szczególnie jeśli u woźnicy widoczne są objawy nadużycia alkoholu, wtedy obok wdrożenia przeciwko winnym dochodzeń karnych, dorożka winna być natychmiast przez te organa ze stanowiska usunięta.

XVII. Postanowienia karne.

§ 20.

Wszelkie wykroczenia przeciw postanowieniom niniejszego postanowienia karane będą po myśli art. 21 ust. z dnia 7/10 1921 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 89, poz: 656) w brzmieniu ustalonym Rozp. Prez. Rz. P. z dnia 14/2 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 151) grzywną do 1000 zł. lub aresztem do 6 tygodni albo obu tymi karami łącznie lub po myśli art. 126—130 Rozp. Prez. R. P. z dnia 7/6 1927 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 53, poz. 468) o prawie przemysłowym.

XVIII. Właściwość Władz.

§ 21.

Czuwanie nad przestrzeganiem przepisów niniejszego rozporządzenia należy do zakresu działania Zarządu Miejskiego (Gminnego) i organów Policji Pańswowej. Dochodzenie i karanie wykroczeń przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia należy do właściwości Starostwa.

XIX. Przepisy końcowe i przejściowe.

§ 22.

Przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie w dniach 30 po dniu ogłoszenia ich w Lwowskim Dzienniku Wojew. z tym, że wejście w życie zawiesza się na okres 1 roku. Do tego czasu wszyscy właściciele dorożek konnych mają dostosować je do wymogów objętych tymi przepisami co do ich wyglądu i urządzenia

Starosta powiatowy:
E. Wehrstein.

61.

OGŁOSZENIE

Starosty powiatowego lwowskiego z dnia 20 kwietnia 1938 o wdrożeniu postępowania scaleniowego na gruntach wsi Biłka szlachecka.

Starosta Powiatowy Lwowski, na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U R. P. Nr. 67, poz. 622) oraz art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 635), podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 31 grudnia 1937 r. uprawomocniło się orzeczenie Starosty Powiatowego Lwowskiego z dnia 10 grudnia 1937 r., dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia, na gruntach wsi Biłka Szlachecka położonej w gminie Biłka Szlachecka w powiecie lwowskim.

Starosta:
Zamecznik.

62.

OGŁOSZENIE

Starosty powiatowego bóbreckiego z dnia 22 kwietnia 1938 o wdrożeniu postępowania scaleniowego na gruntach wsi Hucisko.

Starosta powiatowy bóbrecki, na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) oraz art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 635), podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 16 września 1937 r. uprawomocniło się orzeczenie Starosty powiatowego bóbreckiego z dnia 16 sierpnia 1937 r., dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia, na gruntach wsi Hucisko.

Starosta:
Franciszek Kirschner.

63.

OBWIESZCZENIE

Starosty powiatowego przemyskiego z dnia 13 kwietnia 1938 w sprawie scalenia wsi Bachórzec.

Starostwo Powiatowe Przemyskie w myśl art. 10 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o postępowaniu uproszczonym przy regulowaniu stanu hipotecznego gruntów w związku ze scaleniem w okręgach sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 392) — podaje do wiadomości wszystkim uczestnikom scalenia wsi Bachórzec, że w dniu 25 kwietnia 1938 r. zostanie wyłożony na przeciąg jednego miesiąca w kancelarii mierniczego prowadzącego scalenie w Bachórcu Wykaz stanu własności, posiadania i obciążenia oraz obszaru klasyfikacji i szacunku gruntów przed scaleniem wraz z protokołem ustalenia praw własności i obciążeń oraz stanu posiadania wsi Bachórzec.

Powyższy termin jednomiesięczny liczy się od dnia 3-go po wywieszeniu obwieszczenia w Zarządzie Gminnym, t. j. od dnia 25 kwietnia 1938 r.

W ciągu powyższego terminu mogą osoby interesowane zgłaszać pisemnie lub ustnie na ręce mierniczego sprzeciwy co do treści wyłożonych dokumentów. Niezgłoszenie sprzeciwów spowoduje, że w dalszym postępowaniu scaleniowym będzie przyjęty stan ujawniony w wyłożonych dokumentach.

Za Starostę Powiatowego:
Inż. Kiełtyka
Komisarz Ziemski.

64.

OGŁOSZENIE

Sędziego dla rekonstrukcji ksiąg gruntowych w Hucisku z dnia 17 kwietnia 1938 w sprawie scalenia gruntów w gromadzie Hucisko.

Orzeczenie Starosty powiatowego w Bóbrce, z 16/8 1937 R. 4 c/3/B. ustalające obszar scalenia w gromadzie Hucisko urosło w moc prawną.

Na podstawie art. 18 L. 2 ustawy z dnia 17 marca 1932 Nr. 38 Dz. U. R. P. ogłaszam wdrożenie postępowania scaleniowego odnośnie do gruntów położonych w obrębie gromady Hucisko, i pouczam posiadaczy gospodarstw, położonych w tej gromadzie, że odnośnie do gruntów położonych na obszarze scalenia wszelkie zmiany własności i obciążeń pozostaną od chwili obwieszczenia bez wpływu na przebieg postępowania, a w stosunku do wydzielonych przy scaleniu gruntów zachowują moc tylko o tyle, o ile nie będą sprzeczne z postanowieniami ustawy o scaleniu gruntów.

Zbywanie części gospodarstw objętego obszarem scalenia wymaga zgody Starosty powiatowego w Bóbrce.

W dalszym ciągu wdrożenie odnośnie do gruntów położonych w gromadzie Hucisko postępowanie celem założenia po scaleniu nowej księgi gruntowej według ustawy z 20 marca 1874 r. Nr. 29 Dz. U. kr.

Dochodzenia celem założenia **nowej księgi gruntowej rozpocznę na miejscu w Hucisku w dniu 7 czerwca 1938 r. w kancelarii Mierniczego prowadzącego scalenie o godzinie 9 rano i począwszy od tego dnia prowadzić je będę codziennie od godziny 8 rano do 14-tej.**

W tym czasie, kto ma interes prawny w zbadaniu stosunków posiadania, może się zgłosić u mnie osobiście i przedłożyć mnie wszystkie dokumenty potrzebne dla wyjaśnienia i obrony praw własności względnie posiadania.

Sędzia dla sprostowania ksiąg gruntowych:
Oppenauer.

65.

OGŁOSZENIE

Zarządu Miejskiego we Lwowie z dnia 25 kwietnia 1938 o przystąpieniu do sporządzenia ogólnego i szczegółowego planu zabudowania.

Zarząd Miejski w król. stoł. m. Lwowie ogłasza po myśli art. 25—27 rozp. Pr. Rzpl. z dnia 16 II. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202 znowelizowanego ustawą z dnia 14 VII 1936 r. Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405 o przystąpieniu do sporządzenia ogólnego a zarazem i szczegółowego planu zabudowania gruntów ograniczonych ulicami: Lenartowicza, Potockiego, Leona Sapiehy, Chrzanowskiej i Tomickiego.

Z projektem planu zabudowania opracowanym do L. dz. III. 2076/38 mogą interesowani zaznajamiać się i zgłaszać ewentualne wnioski dotyczące tego planu zabudowania w Biurze regulacji miasta, Ratusz, III p., drzwi Nr. 392 w godzinach urzędowych przez dwa tygodnie, od dnia 4 maja do 28 maja 1938 r.

Za Prezydenta miasta:
Naczelnik Wydziału III.
(—) Inż. St. Serafin.

66.

OBWIESZCZENIE

Sądu grodzkiego w Strzyżowie z dnia 8 kwietnia 1938 r. w sprawie wykupienia przymusowego nieruchomości ziemskiej Markuszowa i część maj. Tułkowice.

Sąd grodzki w Strzyżowie zawiadamia uprawnionych po myśli art. 10 Rozporządzenia Prezydenta Rzp. z dnia 22/XII 1927 o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich Dz. U. Rz. P. Nr. 3 ex 28, poz. 22, że za wykupione przymusowo na rzecz Państwa na zasadzie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej Dz. U. Rz. P. Nr. 1, poz. 1 nieruchomości ziemskie Markuszowa i część maj. Tułkowice obj. 1 wh. 1044 i 173 ks. tab. Sądu Okręgowego w Rzeszowie, położone w gminie Wiśniowa, powiat Krosno, a stanowiące własność spadkobierców śp. Walerii Jędrzejowiczowej i śp. Aleksandry Uznańskiej, zastąpionych przez zarządców masy Józefa Wiktora, zam. w Nowej Wsi, poczta Czudec i Adama Uznańskiego, zam. w Czudcu, Urząd Wojewódzki Lwowski złożył jako depozyt do dyspozycji Sądu grodzkiego w Strzyżowie w Państwowym Banku Rolnym oddział we Lwowie wynagrodzenie w kwocie 43.215 zł. 29 gr. w gotówce i w obligacjach 3% Państwowej renty ziemskiej wedle wartości nominalnej na sumę 172.800 zł. w złocie.

Równocześnie do rozdziału tego wynagrodzenia między uprawnionych, oraz uregulowanie ciężarów nie przyjętych przez Skarb Państwa, wyznacza Sąd po myśli art. 10 punkt 2 cyt. rozp. audiencję na **dzień 7 czerwca 1938 r. godzina 9-ta rano w sali Nr. 2 parter, w Sądzie grodzkim w Strzyżowie.**

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń, w hipotece nieujawnionym, winni zgłosić się najpóźniej w terminie wyznaczonym do rozdziału, względnie audiencji pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu ujawnionego w hipotece, z pominięciem innych roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka zostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

Sędzia grodzki:
St. Leśniak wr.

Dział nieurzędowy.

Poszukiwania.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie ponawia zarządzone dnia 25 maja 1937 r. poszukiwania oskarżonej Zofii Kryszczyszyn, córki Jana i Magdaleny, ur. 3 maja 1918 w Brodkach pow. Lwów, rel. gr. kat., a której obecne miejsce pobytu jest nieznane.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie zarządza poszukiwania Marii Kuczkowskiej, córki Jana i Anny Werszan, ur. dnia 6 IX 1906 w Krasiczynie pow. Lwów, ostatnio zamieszkałej we Lwowie-Zamarstynowie, ul. Rękodzielnicza, — trzy krotnie karanej, — oskarżonej o kradzież.

Sąd Grodzki Zamiejski we Lwowie zarządza poszukiwania skazanej na 1 miesiąc aresztu, Eleonory Najduch, córki Stanisława i Stanisławy Siwarga, ur. 14 I. 1920 w Bogoszówce pow. Dobromil, rel. rzym. kat., stanu wolnego, ostatnio zamieszkałej we Lwowie.

Wilkos Piotr, robotnik, syn Piotra i Marianny, ur. w r. 1910 we wsi Wysokie, gm. Uchanie pow. hrubieszowskiego, wydalił się przed trzema laty z domu, pozostawiając żonę i dwoje dzieci bez opieki.

Rysopis: wzrost 1 m 70 cm., włosy ciemnoblond, oczy szare, nos gruby, usta grube, znaków szczególnych nie ma.

Uprasza się o zarządzenie poszukiwania z tym, że o pozytywnym wyniku należy zawiadomić Starostwo powiatowe we Włodzimierzu.

Zagubienia i unieważnienia dokumentów.

KOMUNIKAT.

Kartę powołania Nr. 82873 dla Weiningera Zygmunta przesłaną do doręczenia przez P. K. U. Lwów-miasto z powodu niewyśledzenia petenta, zdeponowano w Wydziale wojskowym Zarz. Miej. we Lwowie.

Za Prezydenta miasta:
w. z. Bełtowski
Naczelnik Wydziału.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Harasym Michał.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty wystawiony przez Zarząd Miejski Lwów na nazwisko Letzter Anczel ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną legitymację urzędniczą kolejową Nr. 2520 wydaną przez Izbe Skarbową Lwów na nazwisko Ungeheuer Maria, żona inspektora.

Unieważnia się skradzione 1) książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie, 2) legitymacja pracownicza wydana przez Dyr. P. K. P. Lwów na nazwisko Mościński Mieczysław.

Unieważnia się zgubioną legitymację ubezpieczeniową Nr. 8783590 wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. w Tarnobrzegu na nazwisko Mroczek Karolina z Chmielowa.

Unieważnia się skradziony dyplom na nauczyciela szkół powsz. wystawiony przez Dyr. Seminarium Nauczyc. w Samborze na nazwisko Sawczak Józef.

Unieważnia się zgubione świadectwo szkolne z VII kl. wydane przez Dyr. szkoły w Krzemienicy na nazwisko Kranz Roman.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Kondal Wilhelm ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Fränkel Abraham.

Unieważnia się zniszczoną książeczkę legitymacyjną Nr. 8367633 wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Wagner Sabina.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „D" Nr. 82861 własność Krupowskiego Józefa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Gerun Wasyl s. Ilka z Radruża.

Unieważnia się skradziony dowód tożsamości konia Ser. „E" Nr. 328308 własność Bruchala Michała z Wiązowej.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „C" Nr. 133330 własność Pyłypowicza Stefana z Teniatysk.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „C" Nr. 201245 własność Jakubowicza Franciszka z Iwonicza.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty wystawiony przez Zarząd Miejski we Lwowie na nazwisko Dreifinger Bernard ze Lwowa.

Unieważnia się skradzione książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat, książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezp. Społ. we Lwowie na nazwisko Biłowus Iwan s. Hryńka z Gaj.

Unieważnia się zgubione zgłoszenie poborowe kateg. „A" wydane przez Komisję poborową m. Lwów na nazwisko Koser Arnold ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Gródek Jagiell. na nazwisko Ślipko Andrzej s. Andrzeja.

Unieważnia się zniszczoną książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Michalska Helena.

Unieważnia się zgubiony dowód rejestr. poj. mech. N. T. 40149 wydany przez Urząd Wojew. we Lwowie na nazwisko Mitliszewski Stanisław.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Stańkowski Leopold.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Sandberg Leon ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Rak Aniela.

Unieważnia się zgubione prawo jazdy poj. mech. wydane przez Urząd Wojewódzki Lwowski na nazwisko Urbański Jerzy.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty Nr. 790244 wystawiony przez Zarząd gminny Pnikut na nazwisko Biszka Piotra z Podlisek.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Jarosław na nazwisko Płocica Stefan s. Marcina z Łapajówki.

Unieważnia się zgubiony indeks uniwersytecki U. J. K. Nr. 5402 wystawiony przez Uniwersytet J. K. Lwów na nazwisko Łukasiewiczówna Danuta ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Giżejewski Alfons ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Bäcker Jan.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Jarosław oraz prawo jazdy poj. mech. wydane przez Urząd Wojew. Lwowski na nazwisko Sznaj Stanisław zam. w Pełkiniach.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Sanok na nazwisko Szufłat Tymko z Węglówki.

Uniewaznia się zgubiony dowód osobisty Nr. 24 wystawiony przez Zarząd Miejski w Sądowej Wiszni na nazwisko Hładun Dymitr syn Wasyla.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Blauer Jonatan ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Burghardt Józefa.

Unieważnia się zgubioną książeczke wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Miszczak Edward Józef.

Unieważnia się zgubione książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat, legitymację

szkolną 380/M. P. wydaną przez Uniwersytet J. K. Lwów na nazwisko Hałajda Stefan z Wiśniowczyka.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Seget Ludwik.

Unieważnia się spaloną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Sawuła Stefan s. Onufrego z Opar.

Unieważnia się zgubioną legitymację Nr. 8297941 wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. w Krośnie na nazwisko Ząbik Józef.

Unieważnia się zgubioną legitymację Nr. 8,300.908 wydaną przez Ubezpieczalnię Społ w Krośnie na nazwisko Zajdel Stanisław.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Sierpiński Mikołaj ze Smolina.

Unieważnia się zgubioną legitymację szkolną kolejową Nr. 136 wydaną przez Dyr. Szkoły Zawodowej w Przemyślu na nazwisko Czupper Hena.

Unieważnia się zgubiony paszport zagraniczny wydany przez Starostwo Grodzkie Lwów w r. 1936 na nazwisko Dr Perlmutter Maksymilian.

Unieważnia się zgubione książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto, dowód osobisty wydany przez Zarząd Miejski Lwów na nazwisko Okien Wilhelm.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Weber Dawid ze Lwowa.

Unieważnia się skradzione zaświadczenie wojskowe kateg. „C" wydane przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Jarosz Józef.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Gródek Jagiell. na nazwisko Puzak Stefan s. Jana z Radochonice.

Unieważnia się zniszczoną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Isyk Włodzimierz Ołeksa — Bilcze.

Unieważnia się zgubioną książeczkę legitymacyjną Nr. 8140175 wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. w Drohobyczu na nazwisko Stygar Jan.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. „C" Nr. 193815 własność Dorockiego Grzegorza z Ulucza.

Ogłoszenie zamieszczone w Nr. 6/38 o unieważnieniu zgubionej legitymacyji Nr 47 prostuje się na Nr. 75 — Kmiotek Aniela żona st. post. P. P.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Czortków na nazwisko Karlik Chaim Juda.

Unieważnia się zgubioną tablicę rejestr. poj. mech. „A" 42087 wydaną przez Urząd Wojewódzki Lwowski na nazwisko Würzberg Jakub r. Herman.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Łańcut na nazwisko Kozak Wojciech.

Unieważnia się zgubioną legitymację szkolną kolejową Nr. 206 wydaną przez Dyr. Szkoły powsz. w Rozwadowie na nazwisko Klepacz Mieczysław.

Unieważnia się skradzioną książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Halpern Natan.

Unieważnia się zgubioną legitymację szoferską (czerwona) Nr. 2036 wydaną przez Urząd Wojew. lwowski na nazwisko Krusenstern Jerzy.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia wałach kary własność Federa Abrahama ze Lwowa.

Unieważnia się zgubione zaświadczenie wojskowe kateg. „D" Nr. 208/33 wydane przez P. K. U. Czortków na nazwisko Inglot Michał.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Czernik Franciszek Józef.

Unieważnia się skradzione świadectwo szkolne z kl. VII wystawione przez Dyr. szkoły powsz. Szaszkiewicza we Lwowie na nazwisko Pasierski Józef s. Tomasza.

Unieważnia się zgubioną kartę na broń Nr. 164409 N. B. P. 9/75/35 wydaną przez Starostwo w Dobromilu na nazwisko Potoczny Andrzej.

Unieważnia się skradziony dowód tożsamości konia Ser. „C" Nr. 127274 własność Iwanusa Ilka z Hujcza.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Jaroszyk Michał — syn Jana.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Jaracz Władysław.

Komunikat pocztowy.

Z dniem 30 kwietnia 1938 r. uruchamia się w miejscowości Siedliska powiat Brzozów agencję pocztowo-telekomunikacyjną pod nazwą Siedliska Brzozowskie.

Do miejscowego obszaru nowoutworzonej agencji przydziela się gromadę Siedliska wydzieloną z zam. obszaru poczt. Upt. Dynów, natomiast do zamiejscowego obszaru przydziela się gromady i przysiółki Poręby, Huta Jasionów, Wołodź, Wola Wołodzka, Dąbrówka Starzeńska, Dylągowa, wydzielone z zamiejscowego obszaru Upt. Dynów. Nowouruchomiona agencja utrzymywać będzie połączenie pocztowe z Upt. Dynów. Dział telekomunikacyjny narazie nieczynny.

Komunikat.

Wyszedł z druku „Zbiór układów zbiorowych" Nr. 21 z dnia 15 IV 1938 i Nr. 22 z dnia 22 kwietnia 1938 r.

W Nr. 22 pod poz. 49 ogłoszono: Zarządzenie M. O. S. z dn. 13 IV 1938 r. wydane w porozumieniu z M. Przem. i Handlu o nadaniu układowi zbiorowemu pracy z dnia 12 lipca 1937 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich mniejszych przedsiębiorstw naftowych na obszarze miasta Borysławia i gminy wiejskiej Schodnicy.

Wiadomości dla emigrantów.

WIZY DO ARGENTYNY DLA EMIGRANTÓW.

Syndykat Emigracyjny komunikuje, że wszelkie restrykcje w stosunku do emigracji argentyńskiej zostały, aż do odwołania, cofnięte.

Otrzymują wizy na podstawie dotychczasowych przepisów: 1) posiadacze wezwań, 2) osadnicy, 3) reemigranci.

Wiz nadal nie otrzymują turyści i osoby, jadące okrętami w kl. I-szej.

OPŁATY ZA LEGALIZACJĘ DOKUMENTÓW DO URUGWAJU.

Od dnia 12 kwietnia r. b. została ustalona taksa w sposób następujący: załatwienie tłumaczeń i formalności przygotowawczych **dla jednej osoby,** powyżej lat 18, przy jednej sprawie wynosi, jak dotychczas — zł. 25, — dla 2-ch osób przy jednej sprawie zł. 40, — dla 3-ch osób i więcej, powyżej lat 18, przy jednej sprawie — zł. 50.

Emigranci, poniżej lat 18, załatwiający formalności tłumaczenia dokumentów, a jadący **sami** (bez rodziców, starszego rodzeństwa), płacą po zł. 14 — od osoby.

NOWE CENY KART OKRĘTOWYCH DO ARGENTYNY, BRAZYLII, URUGWAJU i PARANA ROK 1938.

Od dn. 1 kwietnia 1938 r. obowiązują nowe ceny kart okrętowych. **Normalna** cena karty okrętowej wynosi:

zł. 820 dla osób od ukończonych lat 10,
zł. 410 dla dzieci w wieku lat 5 do 10,
zł. 205 dla dzieci w wieku lat 1 do 5.

Cena karty okrętowej **dla osadników** wynosi:

zł. 715 dla osób od ukończonych lat 10,
„ 357 dla osób w wieku lat 5 do 10,
„ 178,75 dla osób w wieku lat 1 do 5.

Podane ceny obowiązują od wszystkich punktów księgowania ważnych dla cen poprzednich.

Prepaidy honorowane będą bez pobierania jakichkolwiek dopłat do ceny nowej.

Karty opłacone przed 1 kwietnia r. b. będą również honorowane bez dopłat. To samo dotyczy spraw, dla których przyjęte były zadatki na karty okrętowe przed dniem 1-ym kwietnia r. b.

KONTYNGENT OSADNIKÓW DO KANADY GWAJU.

Sezon werbunkowy osadników do Kanady trwać będzie do 15 października 1938 r. Werbunek obejmować będzie rodziny z kapitałem dol. kan. 500 i 1.000. Kategoria rodzin z kapitałem pokazowym dol. 750 w roku bież. nie istnieje. Komisja Dewizowa przyznała ogólną sumę na kwoty pokazowe do Kanady w wysokości dol. kan. 200.000. Z przyznanej sumy dewiz nie będą mogły korzystać rodziny „juniorów", t. j. składające się z męża, żony i dzieci niżej lat 18 stanu wolnego, jadące do teściów lub rodziców.

Rodziny osadnicze będą kierowane do następujących prowincji w Kanadzie: British Columbia, Alberta, Saskatchewan, Manitoba, Ontairo, Qpebec oraz New Brunswick.

Oprócz kwot pokazowych rodziny posiadać muszą dodatkowo dostateczną ilość pieniędzy na pokrycie wydatków początkowego utrzymania się w Kanadzie w wysokości do dol. kan. 40 na rodzinę.

Przyjmowane będą wyłącznie rodziny rolnicze, których jedynym źródłem utrzymania jest rolnictwo. Głowy rodzin podlegać będą, jak i w latach ubiegłych, specjalnemu egzaminowi inspektorów kolonizacyjnych Canadian National Railway i Canadian Pacific Railway. Reflektanci muszą ściśle odpowiadać wymaganiom i przepisom władz kanadyjskich, inspekcja bowiem w porcie kanadyjskim jest surowa i przy powstaniu jakichkolwiek wątpliwości rodzina może być zwrócona pomimo wydania uprzednio zgody na wjazd do Kanady. Rodziny udające się do Kanady z kapitałem 500 dol., muszą bezwzględnie powołać na krewnych lub przyjaciół, którzy im przyjdą z pomocą w Kanadzie. Nazwiska i adresy tych osób oraz rodzaj ich zajęcia musi być szczegółowo podany w kwestionariuszu, dla ułatwienia szybszego przeprowadzenia wywiadu w Kanadzie.

Likwidacja gospodarstwa może nastąpić tylko wtedy, gdy załatwione będą wszystkie formalności kwalifikacyjne:

1) uprzednie zatwierdzenie rodziny przez Ministerstwo Opieki Społecznej i kanadyjskie władze kolonizacyjne.

2 pozytywny wynik badania lekarskiego całej rodziny.

3) przygotowanie dokumentów podróży (zaświadczenie paszport. Inspektora Emigracyjnego),

4) rezerwowanie dewiz.

Biorąc pod uwagę, że przepisy lekarskie dla emigrantów do Kanady są ostre, należy poddać badaniu lekarskiemu nie tylko głowy rodzin, lecz wszystkich członków rodzin wymienionych w kwestionariuszach.

Rodziny udające się do Kanady nie powinny zabierać ze sobą bagażu, przekraczającego wagę 100 kg. na osobę dorosłą, ponadto bagaż winien być pakowany w sztuki do 75 kg. oraz musi być opakowany w nowe kufry, kosze lub worki. Ze względów higieniczno-sanitarnych władze portowe w Kanadzie nie zezwalają na wyładowanie bagażu opakownego w stare kufry i t. p.

Synowie w wieku poborowym, którzy pozostać muszą w kraju dla odbycia służby wojskowej, mogą, po odbyciu tej służby, starać się o wyjazd do swojej rodziny w Kanadzie, o ile byli wymienieni w kwestionariuszu. Za wyjątkiem wspomnianego przypadku służby wojskowej, rozdzielanie rodziny jest niedopuszczalne.

Osoby, zamierzające wyemigrować do Kanady, powinny zgłaszać się do biur Syndykatu Emigracyjnego celem uzyskania szczegółowych informacji i przygotowania do ewentualnego wyjazdu.

Przetargi.

Urząd Wojewódzki Lwowski
L: K. W. 5/1/3/1 ex 1938 r.

OGŁOSZENIE PRZETARGU

na dostawę materiałów budowlanych do robót regulacyjnych w roku budżetowym 1938/39 na obsza-

rze działania Państwowego Zarządu Wodnego w Rzeszowie.

Przetarg będzie przeprowadzony dnia 5 maja 1938 r. o godzinie 10-tej w Państwowym Zarządzie Wodnym w Rzeszowie.

Zapotrzebowanie materiałów w obrębie działania Państwowego Zarządu Wodnego w Rzeszowie wynosi:

1) **dla Wisłoka dolnego:**
3.650 m³ faszyn lasowych,
78.000 sztuk kołków faszynowych,
100 m³ kamienia łamanego,
1.300 kg. drutu palonego Nr. 18.

2) **dla Wisłoka górnego:**
200 m³ kamienia łamanego,

3) **dla Jasiołki:**
500 m³ faszyn lasowych,
12.000 sztuk kołków faszynowych,
120 kg. drutu palonego Nr. 18,

4) **dla Ropy:**
730 m³ faszyn lasowych,
22.800 sztuk kołków faszynowych,
260 kg. drutu palonego Nr. 18,

5) **dla Wisłoki górnej:**
450 m³ faszyn lasowych,
12.000 sztuk kołków faszynowych,
110 kg. drutu palonego Nr. 18,

Wyżej podane ilości materiałów mogą być w miarę potrzeby zwiększone lub zmniejszone na zasadzie postanowień ogólnych warunków budowy.

Oferty pisemne, wolne od stempla, sporządzone ściśle wedle urzędowego wzoru i zaopatrzone w dowód złożenia przez oferenta w Kasie Skarbowej wadium w wysokości 5% (pięć od sta) oferowanej wartości dostawy, należy składać lub przesyłać pocztą na ręce P. Kierownika Państwowego Zarządu Wodnego, najdalej do dnia poprzedzającego dzień otwarcia ofert, w zapieczętowanych i zalakowanych kopertach z napisem: oferta na dostawę materiałów budowlanych.

Oferty nieodpowiadające powyższym warunkom, lub złożone po upływie podanego terminu, nie będą rozpatrywane.

Szczegółowe warunki dostawy i ogólne warunki budowy, wyłożone będą w godzinach urzędowych do wglądu i obowiązkowego podpisania w biurze wymienionego Państwowego Zarządu Wodnego, gdzie też otrzymać można wzory ofert i bliższe objaśnienia co do miejsc dostawy.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie dowolny wybór ofert tak co do osób jak i poszczególnych artykułów dostawy, rzek i placów budowy.

Również zastrzega się, że należytości dostawcy za wykonane dostawy, nie mogą być cedowane osobom trzecim bez wyraźnej zgody pisemnej Skarbu Państwa.

We Lwowie, dnia 14 kwietnia 1938 r.

Za Wojewodę:
Inż. Fr. Szczygieł
Naczelnik Wydziału.

OGŁOSZENIE PRZETARGU.

Wydział Powiatowy — Powiatowy Zarząd Drogowy w Drohobyczu rozpisuje niniejszym przetarg na wykonanie ławy betonowej pod nawierzchnię asfaltową łącznie z opornikami o powierzchni 8.050 m², grub. 20 cm na drodze państwowej Nr. 9/11 Stryj—Drohobycz — w Drohobyczu. Szczegóły na tablicy ogłoszeń Urzędu Wojew. oraz w Powiatowym Zarządzie Drogowym w Drohobyczu, ul. Sienkiewicza 44.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
Starosta powiatowy:
E. Wehrstein.

OGŁOSZENIE PRZETARGU.

Więzienie w Drohobyczu-Górka ogłasza przetarg ofertowy na dzień 7 maja 1938 r. godz. 11-ta przed południem. na dostawę różnych artykułów żywnościowych — na okres trzechmiesięczny. O bliższe informacje należy zgłaszać się do Zarządu Więzienia.

Naczelnik Więzienia:
A. Surmiński
Nadkomisarz Straży Więziennej.

OGŁOSZENIE PRZETARGOWE.

W dniu 4 maja b. r. o godzinie 10-tej odbędzie się przetarg nieograniczony pisemny (ustny) na dostawę różnych artykułów dla potrzeb więzienia we Lwowie.

Informacji udziela codziennie od godz. 10-tej do 12-tej Przewodniczący Komisji — Naczelnik Więzienia.

Naczelnik Więzienia:
K. Pawlik
Komisarz S. W.

PRZETARG.

Urząd Wojewódzki lwowski.

We Lwowie, dnia 27 kwietnia 1938 r.

Urząd Wojewódzki zawiadamia o rozpisaniu przetargu na dostawę materiałów do utrzymania porządu oraz materiałów i przyborów kancelaryjnych. Szczegółowe warunki wezwania do składania ofert oraz próbki są do przejrzenia w Intendenturze Urzędu Wojewódzkiego. Termin składania ofert upływa w dniu 10. 5. 1938 godz. 12-ta.

Wezwania do składania ofert ogłoszono również w Izbie Przemysłowo-Handlowej, w Kongregacji Kupieckiej i Zarządzie Miejskim we Lwowie.

Za Wojewodę:
Tadeusz Chmielewski.
Wicewojewoda.

Adres Redakcji i Administracji: „Lwowski Dziennik Wojewódzki", Lwów, Urząd Wojewódzki, Wydział Ogólny. — Nr. telefonu Redakcji i Administracji 299-00.

Prenumerata rocznie 18 zł., półrocznie 9 zł., kwartalnie 4·50 zł.

Należytość za prenumeratę i ogłoszenia należy przesyłać Administracji „Lwowskiego Dziennika Wojewódzkiego" za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności. Konto Nr. 30.625.

„Dziennik urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za jednoszpaltowy wiersz milimetrowy lub jego miejsce 20 gr.

Cena numeru pojedynczego 1·— zł.

Z drukarni „Słowa Polskiego", we Lwowie, ul. Zimorowicza 15.